

KREŠŤAN

ČASOPIS PRE PESTOVANIE DUCHOVNÉHO ŽIVOTA

ROČNÍK 20

december 2020

ČÍSLO 33

„Dobrý a priamy je Hospodin, preto vyučuje hriešnikov pravej ceste. Činí to, aby pokorní chodili v súde, a vyučuje pokorných svojej ceste... Ktorý a aký je to človek, ktorý sa bojí Hospodina? Toho vyučuje ceste, ktorú má vyvoliť.“ (Ž 25,12).

OBSAH

Úvod

Božia rada: vojdite tesnou bránou (<i>M. Vyhnánek</i>)	3
---	----------

Zotrúvali v učení apoštolov a v spoločnom bratskom obecenstve – viera pôsobiaca skrze lásku

Služba slovom (<i>J. Zeman</i>)	7
Svedectvo o obrátení a živote (<i>R. C. Chapman</i>)	9
Abram v Božej škole – poznávanie Boha (<i>J. Siracký</i>)	11
Spomienka (<i>J. Jerga</i>)	12
Boh Stvoriteľ (<i>Ch. Mackintosh</i>)	12
Poznanie Boha (<i>A. W. Pink</i>)	15
Nemať dosť (<i>J. Oboril st.</i>)	19
Dobré žiadosti (<i>Anonym</i>)	19
Malomocný privedený pred Hospodina (<i>G. C. Willis</i>)	20
Očakávanie v nepoškvrnenosti a bezvadnom pokoji (<i>Anonym</i>)	22
Znamená podľa listu Júdu (<i>J. Ostrolucký</i>)	23

Zotrúvali pri lámaní chleba – osoba a dielo Pána Ježiša Krista

Prosby veľkňaza a Boh, ktorý dáva (<i>P. Mrva</i>)	31
---	-----------

Zotrúvali na modlitbách

Modlitebné zhromaždenie (<i>E. Ulehla</i>)	34
---	-----------

Časopis KREŠŤAN zasielame každému zadarmo. Náklady na tlač a distribúciu sa uhrádzajú z dobrovoľných zbierok a príspevkov veriacich v Pána Ježiša Krista na č. účtu SK631100000000 2624828585, swiftový kód TATRSKBX, osobne, alebo poštovou poukážkou na adresu redakcie. **Ďakujeme všetkým, ktorí na túto potrebu pamätali.**

KREŠŤAN, časopis Kresťanského zboru Bratislava

Redakcia: Kresťanský zbor v Bratislave, Tehelná 22, 831 03 Bratislava

Za redakciu zodpovedá: Miroslav Vyhnánek, Ivan Opavský, Daniel Lešík

Kontakt: e-mail; vyslav@azet.sk tel.02/62314916

Časopis je evidovaný MK SR pod číslom EV1768/08

ISSN 1336 – 5142

Archív časopisu KREŠŤAN aj na www.kzbratislava.sk

ÚVOD

Miroslav Vyhnánek

BOŽIA RADA: VOJDITE TESNOU BRÁNOU

Milí čitatelia, človek smeruje alebo do zahynutia, alebo do života. To nám hovorí Boh ústami svojho Syna, Pána Ježiša, ktorý v tejto tak vážnej otázke radí toto:

„Vojdite tesnou bránou; lebo je priestranná brána a široká cesta, ktorá vedie do zahynutia, a mnoho je tých, ktorí ňou vchádzajú; lebo je tesná brána a úzka cesta, ktorá vedie do života, a málo je tých, ktorí ju nachádzajú“ (Mt 7,13-14).

K porozumeniu týchto slov potrebujeme osvetlenie z Biblie, zo *Žalmy prvého*: „**Blahoslavený muž, ktorý nechodí podľa rady bezbožných, na ceste hriešnikov nestojí a na stolici posmievačov nesedí. Ale má záľubu v zákone Hospodínovom, a o jeho zákone rozmýšľa dňom i nocou. A bude ako strom, zasadený nad potokmi vody, ktorý dáva svoje ovocie svojím časom, ktorého list nevädne, a všetko, čokoľvek bude robiť, podarí sa mu. Nie tak bezbožní, ale tí budú ako plevy, ktoré rozháňa vietor. Preto neobstoja bezbožní na súde ani hriešnici v zhromaždení spravodlivých. Lebo Hospodín zná cestu spravodlivých, ale cesta bezbožných zahynie.**“

**Aká brána taká cesta,
taký aj smer**

Priestranná brána je lož, ktorá zavádza mnohých na cestu hriešnikov a bezbož-

ných. Lož, ktorá popiera večnosť, existenciu Boha a Božieho súdu po smrti. Lož o ľudskej spravodlivosti a dostatočnosti.

V rade Pána Ježiša **vojdite tesnou bránou** je varovanie pred priestrannou bránou diablovej lži, že Boh nie je a preto ani žiadny súd za hriechy nebude, hoci to tvrdí Božie slovo.

Diabol má svojich učiteľov bezbožnosti, ktorí jeho lož šíria ako vedecký svetozor. Diabol uviedol na svet množstvo náboženstiev preto, aby sa v nich stratila tesná brána, Božia pravda o Pánovi Ježišovi, jedinom Bohu Stvoriteľovi a jedinom Bohu Spasiteľovi hriešnikov.

Podľa *Žalmy prvého* nie je blahoslavený ten, kto sa rozhodne žiť podľa rady bezbožných, spôsobom hriešnikov a posmechárov Božím slovám. O rade bezbožných je napísané i v *Novom zákone*, v *liste Rimanom, prvej kapitole v 32. verši* toto: „**...ktorí, hoci dobre poznali právo Božie, že tí, ktorí robia také veci, sú hodní smrti, nie len že to robia, ale to ešte aj schvaľujú tým, ktorí to tiež robia.**“

Tak sa žije na zemi: „**...podľa ducha tohto sveta, podľa kniežat'a mocnosti povetria**“, ducha to, ktorý pôsobí neposlušnosť Bohu, zvädza žiť pre žiadosti tela, robiť to, čo sa zachce telu a zlému srdcu, aby ľudí za to stihol Boží hnev. (*Ef 2,1-3*); „**ktorí žijú v márnosti svojej mysle, zatemnení v rozume, v odcudzení Božiemu životu pre nevedomosť a zatvrdenie svojho srdca otupení do bezcitnosti, oddaní nehanebnosti, hotoví páchať každú nečistotu nenásytanou žiadosťou**“ (*Ef 4,17-19*).

Množstvo ľudí žije v ubezpečení lži o ľudskej dostatočnosti pre prijatie do neba pre dobré skutky a Božom milosrdenstve, ktoré nedovolí, aby Boh poslal toľké masy za ich hriechy do zahynutia.

Kto žije v nevere Bohu alebo v takom ubezpečení, tak aj on patrí k tým mnohým, o ktorých hovoril Pán Ježiš, ktorí vošli do priestrannej brány a je na ceste hriešnikov, ktorá vedie do zahynutia.

„Lebo odplatou za hriech je smrť, ale darom Božím, daným z milosti, je večný život, v Kristu Ježišovi, našom Pánovi“ (R 6,23).

Diabol zavádza duše, aby zahynuli

Diabol je autor lživých a pravde podobných učení o Bohu. Lož a pravdepodobnosť je stavebný materiál jeho priestrannej brány, ktorú vystaval, aby ňou zaviedol mnohých na cestu bezstarostného hrešenia, aby zomreli vo svojich hriechoch a boli podľa Božieho evanjelia a podľa Božieho zákona odsúdení pre neveru a neposlušnosť Bohu na večné zahynutie.

Prečo to robí? Preto, že diabol nenávidí ľudské duše. Preto ich klame, zavádza, drží v nevedomosti, aby nepočuli pravdu evanjelia, neuverili jej a neboli spasení. Pán Ježiš povedal Židom, ktorí Ho nenávideli a chceli zabiť toto: **„Vy ste z otca diabla a chcete robiť žiadosti svojho otca. On bol vrahom od počiatku a nestál v pravde, pretože niet v ňom pravdy. Keď hovorím lož, hovorí zo svojho vlastného, lebo je luhár a jej otec, otec lži“** (J 8,44).

O jeho záujme zakryť pravdu o spasení pred ľuďmi Pán Ježiš povedal v podobenstve o rozsievачovi:

„Podobenstvo je toto: Semä je Božie slovo. A tí, vedľa cesty sú, ktorí čujú. Ale potom prichádza diabol a vyníma slovo z ich srdca, aby uveriac neboli spasení. A tí na skale sú takí, ktorí keď počujú, prijímajú slovo s radosťou, ale tí nemajú koreňa, ktorí veria do času a včas pokušenia odpa-

dajú. A zase to, ktoré padlo do trnia, to sú takí, ktorí počuli, ale idúc bývali udusení starosťami, bohatstvom a rozkošami života a nedonášajú úžitku. A čo do toho v dobrej zemi, to sú tí, ktorí, keď počuli, v šľachetnom a dobrom srdci podržujú slovo a donášajú úžitok v trpezlivosti“ (L 8,11-15).

Aj Pavol apoštol písal o snahe diabla nepripustiť človeka k tomu, aby počul evanjelium, aby nebol spasený, aby ho udržal na širokej ceste do zahynutia: **„A jestli aj je zakryté naše evanjelium, zakryté je u tých, ktorí hynú, u ktorých boh tohto sveta oslepil zmysly, zmysly neveriacich, aby sa im nezablesklo osvietenie evanjelia slávy Kristovej, ktorý je obrazom Boha...“** (2K 4,4).

Pravý Boh je svätý a spravodlivý Boh

Preto, že je Svätý, nemôže prijať k Sebe dušu poškrvnenu hriechmi, ktorá sa Mu nedala od nich očistiť. Skutočný Boh je spravodlivý Boh, ktorý nehľadá na osobu a nemôže nechať bez trestu priestupníka svojho zákona.

Mnohí žijú ubezpečení lžou, že niet Boha, alebo lžou o Bohu, ktorý nemôže toľké masy poslať do zahynutia a istotne prihliadne i na ich dobré skutky.

Milý čitateľ, ak žiješ v týchto lžiach, tak aj ty si na ceste hriešnikov, ktorá ústí do zahynutia. **„Lebo odplatou za hriech je smrť, ale darom Božím, daným z milosti, je večný život, v Kristu Ježišovi, našom Pánovi“** (R 6,23).

Záznam previnení

Milí čitatelia, Boh nám napísal v Biblii záznam previnení, čím všetkým je znečistené ľudské svedomie. Tento je z listu *Rimanom 1. kapitoly vo veršoch 28-32*:

1. Hriechy proti Bohu:

Nevera, neposlušnosť Božím prikáza-

niam, obviňovanie Boha zo zla na svede a nespravodlivosti.

2. Hriechy proti Bohu a bližným:

Smilstvo, podlosť, lakomstvo, zlosť, závisť, vražda, svárivosť, pretváarka, zlé obyčaje, pletichy, ohovárania, trýznenie trápenie, pýcha, zlomyseľnosť, neposlušnosť rodičom, vzbury proti vláde, vierolomnosť, nenávisť, nezmierlivosť a nemilosrdnosť.

Za každý hriech je podľa Božieho práva večné zahynutie: „...**tí, ktorí robia také veci, sú hodní smrti...**“ (R 1,32).

A toto je radostná správa Božieho evanjelia pre každého hriešnika, že Pán Ježiš zomrel za všetky naše hriechy. „**Lebo odplatom za hriech je smrť, ale darom Božím, daným z milosti, je večný život, v Kristu Ježišovi, našom Pánovi**“ (R 6,23).

Pravda je Božie slovo

Ak je to tak s diablom a jeho lžou a ak má lož takú oslepujúcu moc, že jej mnohí veria a idú do zahynutia, kto potom môže byť spasený?

Pán Ježiš na to odpovedal slovami: „**Málo je tých, ktorí ju nachádzajú.**“ Mnohým ľuďom nezáleží na Bohu a spasení vlastnej duše, preto ho ani nehľadajú.

Ale Pán Ježiš sľúbil, že každý, kto hľadá pravdu o očistení svojich hriechov v Božích slovách, taký nájde jediného pravého Boha a Pána Ježiša Krista ako Bohom poslaného Spasiteľa hriešnikov a dosiahne odpustenie svojich hriechov:

„**Proste, a bude vám dané; hľadajte a nájdete; klepte a otvorí sa vám; lebo každý, kto prosí, berie; kto hľadá, nachádza, a tomu, kto klepe sa otvorí.**“ (Mt 7,7-8). „**A bez viery nie je možné ľúbiť sa Bohu. Lebo ten, kto prichádza k Bohu, musí veriť, že je, a tým, ktorí ho snažne hľadajú je odplatiteľom**“ (Žd 11,6)

Božie evanjelium je moc k spaseniu

Pavol apoštol napísal: „**Lebo sa nehanbím za evanjelium Kristovo, lebo je mocou Božou na spasenie každému veriacemu...**“ (R 1,16). „**Viera je z počutia a počutie skrze slovo Božie**“ (R 10,17). Každý, kto počuje Božie slovo, pokorí sa pred ním, uverí Bohu, pozná pravdu a ona ho zachráni. Taká je moc pravdy.

„**Lebo je to Boh, ktorý povedal, aby sa zo tmy zaskvelo svetlo, ktorý sa aj zaskvel v našich srdciach na osvietenie slávy Božej v tvári Ježiša Krista**“ (2K 4,6).

Pokánie a viera

Pán Ježiš volá všetkých ku pokániu a viere: „**Čiňte pokánie a verte v evanjelium**“ (Mk 1,15). Pokánie je obrátiť sa v srdci k Pánovi Ježišovi ako svojmu Spasiteľovi, vyznať Mu svoje hriechy a vierou Božiemu prehláseniu, prijať odpustenie svojich hriechov, pretože je napísané, že „**...odpustenie hriechov dostane skrze jeho meno každý, kto verí v neho**“ (Sk 10,43).

A je napísané: „**Ked' vyznávame svoje hriechy, verný je a spravodlivý, aby nám odpustil hriechy a očistil nás od každej nepravosti**“ (1J 1,19).

Pokáním a vierou v Pána Ježiša sa stane z hriešnika Božie dieťa, ktoré vchádza tesnou bránou na úzku cestu spravodlivých, cestu poslušnosti viery, ktorá vedie do života, k Bohu ako svojmu milujúcemu Otcovi.

Boh je dobrý a priamy

Boh volá v Biblii na všetkých hriešnikov: „**Postojte na cestách a vidzte a pýtajte sa po chodníkoch veku, ktorá je tá dobrá cesta, a id'te po nej a tak nájdite pokoj svojej duši! Ale oni povedali: Nepôjdeme!**“ (Prorok Jeremiáš 6,16).

Milý čitateľ, ty tak nepovedz, ako ľudia za času života proroka Jeremiáša. Neodmietni radu Božiu z cesty zahynutia na cestu do večného života, lebo: **„Dobrý a priamy je Hospodín, preto vyučuje hriešnikov pravej ceste. Činí to, aby pokorní chodili v súde, a vyučuje pokorných svojej ceste... Ktorý a aký je to človek, ktorý sa bojí Hospodína? Toho vyučuje ceste, ktorú má vyvoliť“** (Ž 25,12). Boh volá všetky duše zo širokej cesty k úzkej bráne pokánia a viery v Pána Ježiša Krista, Boha Spasiteľa. Pán Ježiš je ten dobrý a priamy Hospodín, ktorý keď bol na zemi, vyučoval hriešnikov Božej ceste, ktorú si majú vyvoliť. Preto povedal o sebe: **„Ja som cesta i pravda i život; nikto nepríde k Otcovi, len skrze mňa“** (J 14,6).

Niet inej brány a cesty k Otcovi, len Pán Ježiš, ktorý zomrel za naše hriechy a vstal z mŕtvych pre naše ospravedlnenie, aby sme činili pokánia a verili v Neho.

Boh je Láska

„A on bol smrteľne ranený pre naše prestúpenia, zrtený pre naše nepravosti; kázeň nášho pokoja bola vložená na neho a jeho sinavicou sme uzdravení. My všetci sme zblúdili ako ovce; každý z nás sme sa obrátili na svoju vlastnú cestu, a Hospodín uvalil na neho nepravosť všetkých nás“ (Iz 53,5-6).

„Lebo Kristus, keď sme ešte boli slabí, ešte za času zomrel za bezbožných. Lebo sotva kto kedy zomrie za spravodlivého, pretože za spravodlivého by sa aj niekto odvážil zomrieť. Ale Boh tak dokazuje svoju lásku naproti nám, že keď sme ešte boli hriešnikmi, Kristus zomrel za nás“ (R 5,5-8).

V týchto slovách sú dve dôležité pravdy:

1. Pravda o príčine smrti Pána Ježiša – tou sme my ľudia, slabí, bezbožní, nespravodliví a hriešni.
2. Pravda o láske Božej prejavenej v smrti Pána Ježiša ku slabým, bezbožným, nespravodlivým a hriešnym.

Milí čitatelia, prijmite Pána Ježiša, ktorý zomrel za vaše hriechy. On je ten Boží Baránok obetovaný Bohu za hriechy celého sveta. On niesol naše hriechy a zomrel za ne, Svätý za nečistých, Spravodlivý za nespravodlivých, aby nám Boh mohol odpustiť naše hriechy a očistiť naše svedomie Jeho krvou. Zložte bremeno hriechov na svojho Spasiteľa a nasledujte Ho po ceste viery do Božej slávy, kam odišiel potom, keď vstal z mŕtvych a posadil sa po pravici Božej.

Božie slová sú jednoznačné a jasné

Sú priezračná pravda. Náš Boh nás miluje, nikoho nenechá v neistote a radí tak jasne, že nesprávne sa rozhodnúť je nemožné. Veď kto by zaváhal pri voľbe medzi životom a zahynutím?

Božia dobrá rada je:

Vojdite tesnou bránou pokánia a viery na cestu spravodlivých do večného života.

„Lebo tak Boh miloval svet, že svojho jednorodného syna dal, aby každý, kto v Neho verí nezahynul, ale mal večný život“ (J 3,16).

Zotrúvávali v učení apoštolov a v spoločnom bratskom obecenstve - viera pôsobiaca skrze lásku

Úvahy o učení Pána Ježiša a Jeho apoštolov a prejavoch Božieho života v kresťanovi a prostredníctvom kresťana v rodine, miestnom zbore a medzi ľuďmi.

Jan Zeman

Cestou životem, 4., 10., 16. a 18. 12. 1971

SLUŽBA SLOVOM

Poslanie služobníka a svedka je prebúdzat' spiacich

„...nato som sa ti ukázal, aby som si ťa zvolil za služobníka a za svedka i toho, čo si videl, i toho, pre čo sa ti ešte ukážem... aby si otvoril ich oči, aby sa obrátili od tmy k svetlu a od moci satana k Bohu, aby dostali odpustenie hriechov a podiel medzi posvätenými vierou, vierou vo mňa“ (Sk 26,16.18).

Ľudská duša je v náručí satana od narodenia ponorená do hlbokého spánku. Spí tak kľudne a bezstarostne ako Peter v žalári medzi žoldnieri v poslednú noc pred popravou.

Začneme tedy človeka prebúdzat', aby nadobudol vedomie hriechu, že je Božím nepriateľom a otrokom diablovým. Ak človek nevie, že je v nepriateľstve s Bohom, nebude cítiť potrebu zmierenia, ak nevidí, že je otrokom diabla, nebude potrebovať vykúpenie a vyslobodenie. Ak človek nevidí, že je hriešnik, netúži po odpustení a Spasiteľ, Jeho milosť k hriešnikom a Jeho obeť, sú pre neho úplne bezvýznamné.

Nevidí pravú hodnotu vecí, myslí, že pole, dom, manželstvo, deti, práca, zábava a všetko ostatné v tomto svete sú jediné veci, nad ktoré si nemusí nič priať. My musíme svojim bližným otvárať oči,

aby pochopili, že to, čo oni považujú za žiadúce, nie sú žiadne perly.

Poslanie služobníka a svedka je prebudených obrátiť k svetlu

„nato som sa ti ukázal, aby som si ťa zvolil za služobníka a za svedka i toho, čo si videl, i toho, pre čo sa ti ešte ukážem... aby si otvoril ich oči, aby sa obrátili od tmy k svetlu a od moci satana k Bohu, aby dostali odpustenie hriechov a podiel medzi posvätenými vierou, vierou vo mňa“ (Sk 26,16.18).

Buďme si vedomí, že sa nesmieme zastaviť, ak je niekto prebudený a otvárajú sa mu oči. Ak sú duše prebudené, ešte nedosiahli svojho cieľa. Je potrebné, aby prebudená duša prišla ku svetlu. Mnohí boli plne prebudení, cítili svoju biedu a videli nebezpečenstvo, do ktorého sa rútia, ale pozvoľne opäť zaspávali a zase zaspali. **Ich myseľ nebola v pravý čas osvietená.**

Prebudená duša sa cíti veľmi nešťastnou a nevidí žiadne východisko. Vidí svoju zlú povahu a zlé skutky. Keď pomyslí na Boha, pociťuje hrôzu. To je dielo Svätého Ducha, ktorý ukazuje človeku jeho pravý stav.

Ak sa duša obráti v tomto stave vedomia viny a zúfalstva – v ktorom ešte nič neverí, len vidí svoj stav – k Bohu, ukáže jej Boh kríž. Pán Ježiš na kríži sa teraz javí duši v novom svetle, nevidí už len svoj stratený stav, ale vidí tiež **Spasiteľa.**

Zodpovednosť chcieť je na prebudenom a osvietenom hriešnikovi

Prebudená duša a osvietená myseľ vidí svoj stratený stav a Spasiteľa. Teraz musí **chcieť**. To je tretia časť toho predivného deja **obrátienia**. Jedná sa teda predovšetkým o obrátenie našej vôle. Teraz človek chce, čo predtým nechcel, myslí o Bohu inak než doposiaľ, zmýšľa inak o živote a pekle, o smrti a večnosti, inak o peniazoch a radovánkach tohto sveta než prv a proti všetkým viditeľným márnostiam prítomnej časnosti sa mu stavajú všetky neviditeľné skutočnosti večnosti. Túto zmenu myslenia nazýva Písmo **pokáním**.

Našou úlohou nie je vyzývať ľudí, aby prestali hrešiť a vymanili sa z mocných pút diabla, ale aby išli vo svojich putách k Bohu, ktorý ich **SÁM** vyslobodí. Tak prišiel i márnotravný syn v pokání k svojmu otcovi: „**No potom vstúpil do seba a povedal: ...Vstanem a pôjdem k svojmu otcovi a poviem mu: Otče, zhrešil som proti nebu i pred tebou, takže už viacej nie som hoden volať sa tvojím synom...**“ (L 15,17-19). Keby iba videl svoj stratený stav a mal nad ním i ľútosť, nebolo by to pokánie, ak by nevstal a nešiel k svojmu otcovi v stave, v ktorom bol. Kto vstupuje s vedomím vlastnej viny do svätej prítomnosti spravodlivého Boha a uznáva v srdci, že zasluhuje trest, činí pokánie!

Zdokonalenie prijatím odpustenia hriechov

„...**nato som sa ti ukázal, aby som si ťa zvolil za služobníka a za svedka i toho, čo si videl, i toho, pre čo sa ti ešte ukážem... aby si otvoril ich oči, aby sa obrátili od tmy k svetlu a od moci satana k Bohu, aby dostali odpustenie hriechov a podiel medzi posvätenými vierou, vierou vo mňa**“ (Sk 26,16.18).

Prebudená duša, osvietená myseľ a pokánie činiace srdce vedie k blaženej skúsenosti: **odpustenie hriechov**. Nevyzývame ľudí, aby sa rozhodli ísť za Pánom Ježišom ako svojim Majstrom, aby boli Jeho učeníkmi a nasledovali Jeho šľapaje. K tomu nemôžeme povzbudzovať ani jedného hriešnika. Ale môžeme im svedčiť o viere, ktorá vedie k Pánu Ježišovi hynúcich a biednych previnilcov, ktorí sú si vedomí svojej zlej povahy a zlých skutkov a chcú na sebe zakúsiť Jeho milosrdenstvo **a dostať od Neho milosť a odpustenie hriechov**.

Pravá pokora, vďačná láska k Bohu a úprimná sústrasť s ľuďmi, tieto tri základné prvky zdokonalenej povahy, sú len v srdci človeka, ktorý vie, že bol predmetom neskonaleho zľutovania a že mu bolo veľmi mnoho odpustené. O týchto veciach nemáme ľuďom len kázať, ale priviesť ich k tomu, aby si ich privlastnili, vzali. Preto nehovorme poslucháčom o tom, ako sú iní zlí, ale zvestujme im, čo im Boh ponúka a čo si teda oni majú vziať.

Po odpustení znovuzrodenie, byť Božím dieťaťom

„...**nato som sa ti ukázal, aby som si ťa zvolil za služobníka a za svedka i toho, čo si videl, i toho, pre čo sa ti ešte ukážem... aby si otvoril ich oči, aby sa obrátili od tmy k svetlu a od moci satana k Bohu, aby dostali odpustenie hriechov a podiel medzi posvätenými vierou, vierou vo mňa**“ (Sk 26,16.18).

Boh používa svojich služobníkov ako nástroje k tomuto vrcholnému výsledku: **znovuzrodenie**. Človek je povoláný, aby sa stal v Kristovi novým stvorením a ku tomuto cieľu máme viesť duše.

Prebudenie márnotravného syna, svetlo, ktoré má o svojom smutnom stave, pokánie, ktoré ho vedie k jeho otcovi a bozk odpustenia, všetky tieto veci spejú k vyvrcholeniu, ku koncu, ktorý pripravujú, ktorým však žiadna z týchto vecí sama o sebe

ešte nie je. Sú to požehnané skúsenosti, ktoré jedna druhú podmieňujú a vedú k tomuto cieľu: byť odiaty, živený, nasýtený a šťastný v slasti otcovského domu, čo znamená byť dieťaťom Božím.

Záver urobí Boh. On preto, že chcel, splodil nás znovu podľa množstva vlast-

ného milosrdenstva k živej nádeji vzkriesením Pána Ježiša z mŕtvych. Stali sme sa novým stvorením v Kristu Ježišovi a sme teraz Jeho vyslancami, aby sme prosili ľudí, aby sa Jemu vydali. Sme svedkami vecí, v ktorých sa nám zjavil a zjavuje Pán Ježiš.

SVEDECTVO O OBRÁTENÍ A ŽIVOTE

Roberta Cleavera Chapmana (1803-1902)

Krátky pohľad na dlhý život

V uliciach mestečka Barnstaple stretne na jednej zo svojich každodenných prechádzok staručkého muža, podopieraného spoločníkom. Neisté kroky vôbec nenasvedčujú tomu, že tento človek v mladosti prechodil krížom-krážom celé juhovýchodné Anglicko. *"Dobré ráno, pán Chapman,"* pozdravujú ho okoloidúci. Robert Cleaver Chapman im srdečne odzdraví a neraz aj zacituje z Písma.

Celých sedemdesiat rokov sa tento muž staral o duše z dedín a osád v okolí Barnstaple. Viedol ich s trpezlivosťou a nežnosťou služobníka. *„Mojou úlohou je milovať druhých, nie starať sa o to, či druhí milujú mňa,“* hovorieval.

Slovo *„láska“* charakterizovalo každý aspekt Chapmanovho dlhého života a vzťahovalo sa na jeho starostlivosť a ochotu rozdať sa pre druhých. Porozumel významu kresťanskej lásky v takej miere, ako iba málokto. Jeho život bol zobrazením Kristovho nového prikázania, aby *„ste sa navzájom milovali; ako som ja miloval vás“* (J 13,34). To je jadro pravého kresťanstva.

Robert Chapman sa stal jedným z najväznejších kresťanov devätnásteho storočia v Británii. Bol dlhoročným priateľom a radcom Georga Müllera, zakladateľa sirotincov v Bristole. Poznal sa aj s J. Hudsonom Taylorom, ktorý sa s ním radil pred svojou misijnou cestou v Číne. Jeho známy, C. H. Spurgeon, ho nazýval *„najsvätejším človekom, akého som poznal.“* Jeden hodnostár anglikánskej cirkvi, ktorý Chapmana navštívil, o ňom neskôr napísal: *„Po prvýkrát som počul Roberta Chapmana vykladať Písmo. Zahĺbil sa do predmetu a išiel v ňom stále hlbšie a hlbšie. V myslí mi ostal iba hlboký dojem, keďže som si nerobil žiadne poznámky. Bibliu mal zavretú a ja som sa v porovnaní s týmto obrom cítil v poznaní Boha ako malé dieťa.“*

Keďže Chapman pochádzal z bohatej rodiny, mohol si vo svojom živote vybrať tú najlepšiu kariéru. A predsa si vybral život v chudobe. Chcel pracovať a žiť s chudobnými, nevzdelanými ľuďmi. Keď uvidia stelesnenú Kristovu lásku, ochotnejšie budú prijímať zvesť evanjelia.

Keď skúmame Chapmanov život, narazíme najprv na dieťa, ktoré predčasne dospelo, potom na mladého muža, ktorý hľadal a pritom odsudzoval Boha. Ešte nemal ani dvadsať rokov, keď sa dostal do Londýna, kde mal študovať právo. Tam sa stretol s Pánom. Po svojom obrátení ostal pod vplyvom kazateľa, ktorý sa oddelil od anglikánskej cirkvi. V Chapmanovi dozrela silná túžba postarať sa o blaho londýnskej spodiny. Tej spodiny, ktorú vo svojich dielach o čosi neskôr opísal spisovateľ Charles Dickens. Neskôr bol pozvaný do malého mestečka, aby sa tam ujal zboru, ktorý sa zmietať v problémoch. A tak zanechal svoju sľubnú profesiu a všetky možnosti postupu v kariére, aby strávil zvyšok života v zastrčenom kúte Anglicka.

Nájdeme ho trápiť sa s malou skupinou nezrelých kresťanov, ktorých vychovával k dospelosti láskou a príkladným životom. Ocitol sa v rastúcom duchovnom hnutí bratov a sestier, ktorí mali podobné zmýšľanie ako on sám. Neskôr s bolesťou pozoroval, ako sa časť tohto hnutia

uzatvára do seba a odvracia sa od pôvodnej lásky a otvorenosti. Nebol dost' silný na to, aby tomuto rozdeleniu zabránil, ale bol človekom, ktorého rešpektovali obe strany, a tak k nemu často prichádzali ľudia, aby pomohol ich uboleným dušiam, či napravil zničené spoločenstvo.

Stal sa misionárom pre misionárov. Jeho dom sa stal útočiskom unaveným a znechuteným kresťanským pracovníkom. Radil a povzbudzoval, a to vždy na základe Písma, ktoré miloval.

Robert Chapman nebol vychýreným rečníkom, ale dobrým kazateľom; nepreslávil sa ako teológ, ale ako dôsledný študent Biblie; nepatril ku známym skladateľom duchovných piesní, ale mnohé z jeho piesní sa spievajú dodnes. Ako to, že bol Chapman vo svojom živote taký milovaný a užitočný? Bolo to jednoducho preto, lebo bol hlboko oddaný Kristovi a bol odhodlaný pre Neho aj žiť. To bolo hnacou silou jeho života. Z toho plynulo všetko ostatné: jeho zrelé názory a nado všetko láska, ktorou bol taký povestný. Ľudia potom spätne milovali jeho a Boh ho poctil dobrým zdravím, dlhým životom a vnútorným pokojom.

Robert Chapman stretáva Krista

Jedným z aktívnych členov prebudeného zboru John Street Chapel bol právnik John Whitmore. Ten sa poznal s dvadsaťročným Chapmanom, ktorý sa prejavoval ako nábožný človek a rád sa rozprával na náboženské témy, poznal Bibliu, ale vyjadroval sa o nej kriticky. Whitmore si čoskoro uvedomil, že Chapman hľadá odpovede na duchovné otázky a nevie ich nájsť. Preto ho pozval do zboru John Street Chapel, aby si vypočul kazateľa Haringtona Evansa. Chapman, vychovaný v prostredí vyššej spoločenskej vrstvy sa najprv trochu zdráhal, pretože mal isté informácie o „*nadšení*“ týchto odpadlických zborov od anglikánskej cirkvi. Hľadal však odpovede na nezodpovedané túžby svojej duše, a tak súhlasil.

Keď spolu s Whitmorem kráčali k John Street Chapel v ten nedeľný večer roku 1823, Chapman nevedel celkom presne, čo si má od tejto návštevy sľubovať. Ľudia, ktorí naplnili miestnosť mali rôzne spoločenské pozadie. Pobožnosť viedol s celou dôstojnosťou vzdelaný muž, na ktorom bolo poznať, že verí tomu, čo hovorí. Tu Chapman po prvý raz vo svojom živote počul kázeň, ktorá otvorila oči jeho srdca. Nikdy predtým mu ospravedlnenie z viery a zástupná Kristova obeť toľko nehovorili. Ako Evans kázal, Chapmanove výhrady intelektuála sa postupne topili pod presvedčivou mocou Svätého Ducha. Prijal Krista ako Božieho Syna a ako Toho, ktorý na seba vzal i jeho hriechy.

Nový život

Pred Chapmanom sa otvoril nový život. Začal skúmať Bibliu s novým porozumením. Hneď ako narazil na novozmluvné odseky o krste, okamžite vyjadril túžbu dať sa pokrstiť. Evans mu radil, aby ešte počkal, kým hlbšie nepochopí význam krstu, ale Chapman s jemu vlastnou odhodlanosťou trval na splnení Pánovej požiadavky, a to čo najskôr. Harington Evans múdro ustúpil, a tak niekoľko dní po svojom obrátení bol Chapman verejne pokrstený na svedectvo toho, že Kristus v ňom pracuje.

Chapman o svojom obrátení povedal rodine a priateľom, ale stretol sa s nepochopením. „*Čo? Robert sa znovuzrodil? Ved' sa nepotreboval znovuzrodit!*“ povedal jeden člen jeho rodiny. Dúfali len, že sa nevzdá svojej profesie a zo začiatku mohli byť spokojní. Chapman pokračoval v právnickej kariére a bol úspešný, ale nevzdával sa ani svojej lásky ku Kristovi. Nepotreboval presvedčať rodinu o pravosti svojej viery; videli to na ňom. Keď si uvedomili, že sa neodvráti od horlivej oddanosti Biblii a od presvedčenia, že je to Božie Slovo, mnohí z nich ho vylúčili zo svojho kruhu. Keď sa na tento úsek svojho života Chapman pozrel s odstupom času, napísal: „*Stal som sa urážkou tým, ktorých som opustil, dokonca aj pokrvným príbuzným.*“ Toto odcudze-

nie sa však netýkalo celej rodiny. Jeden z príbuzných si neskôr spomenul, že v tomto období s nimi trávil Robert Chapman prázdniny na pobreží a naháňal mladých, aby si čítali Bibliu. Po niekoľkých rokoch sa veľmi zblížil so sesternicou a jej manželom. Ostal v úzkom kontakte s matkou a aj so svojimi bratmi a sestrami udržiaval dobré vzťahy. Niektorí z nich sa neskôr tiež obrátili.

Výsledkom rozhodnutia nasledovať Krista bolo aj to, že Chapman musel čeliť odmietnutiu zo strany priateľov, ktorých pohoršovalo i usvedčovalo jeho nadšenie Spasiteľom. Nasledujúci príbeh neodhaľuje iba niečo z Chapmanovho modlitebného života, ale poukazuje aj na dôveru v starostlivosť nebeského Otca:

„Nie dlho po mojom obrátení prišla do môjho života veľká a nečakaná skúška. Jeden človek si vzal do hlavy, že mi bude odporovať a prenasledovať ma na každom kroku. Bol som zmätený, pretože som vo svojom srdci voči nemu necítil nič iné, iba lásku. Čo som teda urobil? Zveril som seba i celú záležitosť do Božích rúk a nechal som to všetko v nich. Dokonca som sa s radosťou opakovane za svojho protivníka prihovárал. Aký bol výsledok? Po čase ho náš požehnaný Pán spasil; jeho i celú jeho rodinu.“

Mladý Chapman bral kresťanstvo vážne. Po mnohých rokoch napísal:

„Spomínam si na dobu, keď som sa bál zomrieť. Keď som však prišiel ku Kristovi a dostal som spasenie, prešiel som z tohto stavu do iného: bál som sa žiť. Mal som strach z toho, že vo svojom živote môžem urobiť niečo, čo zneuctí môjho Pána a stokrát radšej by som bol zomrel, ako by som sa mal niečoho takého dopustiť. Vďaka Pánovi, neostal som dlho v tomto stave, pretože som jasne videl, že je možné ostať žiť na tomto svete bez toho, aby som Boha zneuctil.“

Tieto slová odrážajú modlitbu Pána Ježiša za učeníkov, ako je zaznamenaná v evanjeliu Jána: **„Neprosím, aby si ich vzal zo sveta, ale aby si ich ochránil pred zlým.“** (J 17,15)

Chapman sa naučil, že kresťan má žiť, pracovať a svedčiť na tomto svete. Keďže Otec vypočul Synovu modlitbu, kresťan môže vedieť, že hoci sa nachádza v satanovom dosahu, je bezpečne chránený.

Ján Siracký

Cestou životem, ročník 23., 4. 1. 1964

ABRAM V BOŽEJ ŠKOLE – POZNÁVANIE BOHA

„Vtedy išiel Abram tak, ako mu hovoril Hospodin“ (1M 12,4).

Abram dôveroval Bohu, na ktorého bol odkázaný. Veril, hoci nevidel, že by Boh plnil svoje slovo, ktoré mu povedal. Časom bol azda i v pochybnosti, či správne počul Božiu výzvu.

Abram bol v Božej škole, aby sa naučil počítat' s Bohom a dôverovať Bohu. Opäť a opäť čítame: **„A Hospodin sa ukázal Abramovi...“**. Tak, ako stojí v škole učiteľ

pred žiakom, tak stál Pán pred Abramom znova a znova. Pri každom takom zjavení dosiahol Abram nové skúsenosti s Bohom. To bolo Abramovi pokrmom a povzbudením. Viedlo ho to k stále väčšiemu spoliehaniu sa na Boha. Nadobúdal rovnováhu a pokoj.

Bez Božieho zjavenia nie je možné dúfať v Hospodina. Božia reč nám prináša vždy nové a hlbšie poznanie Boha. To potom vyvolá v nás poslušnosť a dôveru Bohu. Taký je Boží zásah do života veriaceho človeka a také je pôsobenie Božej milosti. Preto len zostávajme ochotne v tejto Božej škole. Tam iste dosiahneme nové poznania Boha, čo potom v nás vzbudí novú dôveru a poslušnosť Bohu. Nuž choďme aj my, ako nám hovorí Hospodin.

Ján Jerga

SPOMIENKA

Uholný kameň alebo skala pohoršenia?

Spomínam si z detstva, ako sme raz po veľkom daždi išli v Tatranskej Štrbe z obchodu. Zo svahu, kadiaľ išla pôvodne „zubačka“ na Štrbské Pleso, stekala voda a vytvárala v pôde jarčeky. Páčilo sa mi to a upozornil som na to starého otca. Ten sa na to zahľadel a krútil hlavou. „*Vidíš ten kamienok? Voda, ktorá sa od neho odrazí vľavo príde do rieky Poprad a skončí v Baltskom mori. Tá, ktorá sa odrazí vpravo, sa cez Váh a Dunaj dostane do Čierneho mora. Je to ako skala pohoršenia.*“

„*Hľa, kladiem na Sione kameň úrazu a skalú pohoršenia, a nikto, kto verí naň, nebude zahanbený*“ (R 9,33). Keď prišiel Pán Ježiš na túto zem, skutočný Boh, Stvoriteľ všetkého, k národu, ktorému dal výsady a zaslúbenia, vo svojej väčšine ho neprijali. Očakávali niekoho, kto ich oslobodí spod útlaku Ríma. Odmietli Pána Ježiša napriek tomu, že im boli známe písma a videli zázraky, ktoré konal. Nechceli sa však vzdať svojho spôsobu života, ktorý by sa kvôli hriechu musel radikálne zmeniť. Bola to otázka ich vôle, čomu dali prednosť. Pán Ježiš povedal „*Ale nechcete prísť ku mne, aby ste mali život.*“ (J 5,40).

Aj dnešný človek je postavený pred rozhodnutie prijať alebo neprijať záchranu a spasenie na základe obeti Pána Ježiša. Nachádza sa na svojom „*životnom rozvodí*“. Apoštol Pavel píše „*pretože to, čo sa môže vedieť o Bohu, je im zjavné, pretože im to Boh zjavil*“ (R 1,19). Také poznanie je zodpovednosť. Následok odmietnutia je tráviť večnosť odlúčený od Pána Boha, nesúc trest za svoje hriechy, v nikdy nekončiacom zúfalstve.

„*Tak tedy už nie ste cudzincami a bezprávnymi pohostínmi, ale ste spo-*

luobčania svätých a domáci Boží, vybudovaní na základe apoštolov a prorokov, kde je uholným kameňom sám Ježiš Kristus,“ (Ef 2,19-20). Ak sme uverili, že Pán Ježiš pre nás položil svoj život a niesol odsúdenie za naše hriechy, môžeme ho už tu na zemi oslavovať a očakávať Jeho skorý príchod, tak ako to zaslúbil. Stretneme sa s našimi blízkymi, ktorí nás predišli a spolu so všetkými vykúpenými sa po celú večnosť budeme radowať v Božej prítomnosti.

Charles Mackintosh

BOH STVORITEĽ

Poznámky k 1. knihe Mojžišovej
(1. kapitola)

Kniha bez úvodu

Nanajvýš prekvapujúci je spôsob, akým začína Svätý Duch túto vznešenú knihu, keď nás bezprostredne uvádza do Božej prítomnosti, v skutočnú úplnosť Jeho súcnosti i do samoty Jeho pôsobenia. Bez úvodu.

Nezadržateľne sme vedení k Bohu a počujeme Jeho hlas, ktorým prerušuje mlčanie zeme a vidíme, ako preniká svetlom jej temnotu, aby vytvoril okruh Svojej pôsobnosti, v ktorom by sa mohli rozvinúť Jeho večná moc a božstvo.

Kniha božskej pravdy

Tu nie je nič pre nemiestnu zvedavosť, nič pre vypočítavosť úbohého ľudského ducha. Tu nachádzame vznešenosť a skutočnosť božskej pravdy, svojou mravnou silou pôsobiacu na srdce a porozumenie. V slovách a zjaveniach Svätého Ducha všetečná zvedavosť tiež nikdy nenájde zvláštne teórie pre vlastné uspokojenie. Nech si geológovia skúmajú vnútro zeme a vynášajú závery, ktoré sú v súlade, alebo v rozpore s božským podaním o pôvo-

de; nech si pátrajú a premýšľajú o vykopaných skamenelinách a podobných veciach – učeník Pánov sa skláňa v svätej radosťi pred vdychnutým slovom od Boha. Číta, verí a klania sa.

Začnime aj my v tom istom duchu úvahu o obsiahlej knihe ležiacej pred nami. Kiež rozumíme tomu, čo je to spytovať v Jeho chráme a pokračujeme stále v duchu pravého uctievania a klaňania sa spytovať vznešený obsah svätého Písma.

Verš 1.

„Na počiatku stvoril Boh nebesia a zem.“

Táto dôležitá a prvá výpoveď v kanonických knihách svätého Písma nás uvádza v prítomnosť Toho, ktorý je nevyčerpatelným zdrojom každého pravého požehnanja.

Boh sa zjavuje sám

O existencii Boha tu nenachádzame žiadne podrobnejšie dôkazy. Boží Duch by sa nikdy nemohol s niečím takým spojiť. Boh sa zjavuje sám. On sa ohlasuje a dáva poznať vo svojich skutkoch: **„Nebesia rozprávajú slávu silného Boha, a dielo jeho rúk ohlasuje obloha“** (Ž 19,1). **„Veľké a prepodivné sú tvoje skutky, Pane, všemohúci Bože...“** (Zj 15,3).

Iba neverec alebo popierateľ Boha by tu mohol chcieť pátrať po dôkazoch existencie Toho, ktorý stvoril svety slovom svojich úst a ktorý sa sám dal poznať ako vševedúci, všemohúci, večný Boh. Veď kto by aj mimo Boha dokázal stvoriť svet?

„Pozdvihnite svoje oči k výšinám a vidzte, kto to všetko stvoril? Ten, ktorý vyvodí ich vojsko v plnom počte, volá ich všetky podľa mena. Pre množstvo vlády a preto, že je mocný a silný, nikto nezmie chýbať“ (Iz 40,26).

V knihe *Job kapitolách 38-41* nachádzame najvznešenejšími slovami od-

volanie sa samotného Boha na dielo stvorenia ako nezvratný dôkaz Jeho neobmedzenej nadvlády; a hoci nám v nich Boh živo a zrozumiteľne opisuje svoju všemohúcnosť, dotýka sa pritom našich srdc Svojím sklonením sa k nám v láske. Vznešenosť a láska, veľká moc a nežná dobrotivosť – všetko je božské.

Verš 2.

„A zem bola neladná a pustá a tma bola nad priepasťou...“

To bolo javisko, na ktorom mohol pôsobiť jedine Boh. Podobne človek, ktorý v pýche svojho srdca od tej doby prekáža Bohu v inom, ďaleko vyššom pôsobení. No v opisanej scéne ešte nebolo miesto pre človeka, až neskôr, keď sa stal spolu so všetkým iným predmetom Božej tvoriacej moci. Boh bol pri stvorení samotný, jediný. Zo svojich večných príbýtkov svetla hľadel sem dolu na spúšť a uvidel v nej vhodné miesto pre naplnenie predivných úmyslov a rozhodnutí, ktoré si uložil v Sebe. Tu bude žiť, pôsobiť, svedčiť, krváčať a zomrie druhá osoba večnej trojice, aby ukázala vznešenosť dokonalosti Božstva pred užasnutými svetmi. Všade panovala tma a neporiadok; no Boh je Boh svetla a poriadku.

„Boh je svetlo a niet v ňom nijakej tmy“ (1J 1,5). Tma a neporiadok, či na ne hľadíme z hľadiska prirodzeného, mravného, duchovného alebo duševného, nikdy nemôžu obstáť v Jeho prítomnosti.

Verš 2.

„... a Duch Boží oživujúci vznášal sa nad vodami.“

Vznášal sa, rozprestierajúc sa nad javiskom budúceho pôsobenia. Temné miesto, ktoré poskytovalo Bohu svetla a života neobmedzené pôsobenie. On jediný mohol osvietiť tmy, dať život, ustanoviť z chaosu poriadok a uprostred vôd stvoriť priestranstvo, kde by sa mohol bez bázne smrti vyvíjať život. To bolo vskutku pôsobenie hodné Boha.

Verš 3.
„A Boh riekol:
Nech je svetlo! A bolo svetlo.“

Aké jednoduché a predsa aké božské!
„Lebo on povedal, a stalo sa; on rozkázal, a postavilo sa“ (Ž 33,9).

Nech sa nevera pýta: „Ako?, kde?, kedy?“ Odpoveď znie: „**Vierou rozumieme, že sú veky (doslovne svety) ustrojené slovom Božím, áno i tomu, že nie z viditeľných vecí povstalo to, čo sa vidí**“ (Žd 11,3). To uspokojí dušu, ktorá sa chce nechať poučiť. Svetská múdrosť sa tomu môže opovržlivo posmievať, nazývať to hrubou nevedomosťou a slepou dôverčivosťou, ktoré patria k barbarskej dobe, ale nie k ľuďom osvieteného storočia svetových dejín, v ktorom nás múzeum a ďalekohľad zoznamujú so skutočnosťami, o ktorých títo svätí pisatelia nevedeli vôbec nič. Aká to múdrosť a učenosť! No, skôr bláznovstvo a nezmysel. Aká naprostá neschopnosť chápať účel a úmysel svätého Písma! Isté je, že Boží úmysel nie je vychovať z nás hvezdárov a skúmateľov zeme, alebo žiakov sledujúcich podrobnosti pod zväčšovacím sklom. Boží zámer je priviesť nás k Sebe a to ako klaňajúcich sa Jemu, ktorých srdce i poznanie sú poučené a správne vedené Jeho svätým slovom. No to je nedostatočné takzvanému filozofovi; nie, on opovrhuje tým, čo považuje za obyčajné úzkoprsé predsudky zbožných učeníkov Písma. A pritom sám plne dôveruje svojmu ďalekohľadu a skúma ním vzdialené nebo; alebo zostupuje v tajomné hlbiny zeme, aby preskúmal jej vrstvy, útvary, skameneliny atď. a tým značne zlepšil, ako sa domnieva, inšpirované (vdýchnuté) podanie svätého Písma, pretože predpokladá, že výsledky jeho pátrania nebudú Božiemu Slovu priamo odporovať.

Z takými protikladmi falošného umenia sa my nezapletáme. Veríme, že všetky skutočné objavy, či **„hore na nebi, alebo**

dole na zemi, či vo vodách pod zemou“ (2M 20,4), budú vždy v úplnej zhode s podaním Božieho slova; ak nie sú, potom sú podľa úsudku každého milovníka Písma, hodné zavrhnutia. To dáva potom srdcu veľký kľud v dobách, ako je terazšia, tak bohatá na učené špekulácie a vzletné teórie, príliš často skrývajúce len rozumovú vieru, či dokonca výslovnú neveru. Preto je tak veľmi nutné, aby bolo srdce upevnené v autorite, dokonalosti, majestátnosti i Božského vdýchnutia svätého Písma; lebo len v tom spočíva účinná ochrana proti rozumovej viere a povere. Dôkladná znalosť Písma a dokonalá, poslušná oddanosť tomuto Písmu, sú najdôležitejšie požiadavky prítomnosti. Kiež by Pán vo Svojej nesmiernej milosti jedno i druhé bohato rozmnožil medzi nami.

Synovia svetla a tmy, dňa a noci

Verš 4. a 5.
„A Boh videl svetlo, že je dobré,
a Boh oddelil svetlo od tmy.
A Boh nazval svetlo dňom a tmu
nazval nocou A bol večer a bolo ráno, prvý deň.“

Prítomnosť svetla tvorí deň, neprítomnosť noc. Tu máme oba veľké znaky, ktoré sa potom často vyskytujú v celom svätom Písme. Prítomnosť svetla tvorí deň, jeho neprítomnosť je noc. V diani duše nachádzame to isté. Sú synovia svetla a synovia tmy. Je to ostro ohraničené, vážne rozlišovanie. Všetci, ktorým vzišlo svetlo života, všetci, ktorých skutočne navštívil vyjdúc z výsosti, všetci, ktorým sa zaskvel v srdciach pre osvietenie slávy Božej v tvári Ježiša Krista – všetci, nech sú oni ktokoľvek a kdekoľvek, náležia k prvej skupine; sú synovia svetla a synmi dňa. Ale všetci, ktorí sa doteraz nachádzajú vo tme, slepote a prirodzenej nevere, všetci, ktorí ešte neprijali do srdca občerstvujúce lúče slnka spravodlivosti – všetci títo sú

doteraz zahalení do tieňov duchovnej noci: sú synovia tmy a synovia noci.

Milý čitateľ, pozastav sa tu na chvíľu a opýtaj sa sám seba v prítomnosti Toho, ktorý vidí do tvojho srdca, ku ktorej z oboch skupín patríš. Pretože v jednej z nich si.

Ak si aj chudobný, opovrhnutý a neučený, ale ak milosť spôsobila zväzok, ktorým ťa spojila so Synom Božím, svetlom sveta, potom si v skutku a pravde synom dňa a ako taký určený skoro sa navždy zaskvieť v nebeských sférach, v oných miestach slávy, kde bude po všetky veky ústredným slnkom zabitý Baránok. To nie je tvoje vlastné dieło. Je to výsledok uloženia a pôsobenia samého Boha, ktorý ti v Pánovi Ježišovi a Jeho dokonalej obeti daroval svetlo a život, radosť i pokoj.

Ak ale nepoznáš ešte posväcujúce pôsobenie a vplyv Božieho svetla, ak tvoje oči nie sú doteraz otvorené k poznaniu akejkolvek krásy v Božom Synovi, potom – aj keby si sa svojou učenosťou vyrovnal i Newtonovi (svetoznámy anglický hvezdár) a poznal všetky poklady filozofie a s celou žiadostivosťou pil zo všetkých prameňov ľudskej múdrosti, áno, i keby bolo tvoje meno ozdobené všetkými titulmi učenosti, ktoré môžu univerzity udeliť – tak si synom noci a synom tmy. A keď ťa v terajšom stave prekvapí smrť, potom budeš prikrýť tmou a hrôzami večnej noci. Preto, milý priateľ, nepokračuj ďalej, kým nebudeš dokonale uspokojený ohľadne otázky, či si syn dňa alebo noci.

Arthur W. Pink

POZNANIE BOHA

(Publikáciu vydanú v roku 1947 preložil J. Siracký.)

Úvod od prekladateľa

Najpotrebnejšou vecou pre každého človeka je duchovné a spasiteľné poznanie Boha. Písmo nám podáva potrebné zja-

venie k takému poznaniu. Neznámemu Bohu nemožno dôverovať, slúžiť alebo Ho oslavovať. V tejto publikácii podáme úvahu o niektorých Božích vlastnostiach. Ak čitateľ chce dosiahnuť požehnanie z týchto riadkov, nech prosí Boha o milosť, ktorá by osvietila jeho myseľ a srdce.

My ľudia potrebujeme viac ako teoretické poznanie Boha. Boh sa nám zjaví natoľko, nakoľko sme mu oddaní a poddaní. „**A tak poznajme a žeňme sa poznať Hospodina...**“ (Hoz 6,3). Alebo: „**Nože si zvykni s ním a maj pokoj, tak príde na teba dobré**“ (Jb 22,21). „**Lebo takto hovorí Hospodin: Nech sa nechváli múdra svojou múdrosťou, ani nech sa nechváli udatný muž silný svojou silou, nech sa nechváli bohatý svojím bohatstvom! Ale týmto nech sa chváli ten, kto sa chváli: že rozumie a zná mňa, že ja som Hospodin...**“ (Jr 9,23-24). „**...No ľudia znajúci Boha, sa zmocnia a vykonajú hrdinstvo**“ (Da 11,32).

Nech Pán požehná tieto riadky, aby boli pokrmom lačnejúcim dušiam. Nech tí, ktorí sa nasýtia, oslavujú toho slávneho Boha, ktorý sa nám stal Otcom v Kristu Ježišovi, našom Pánovi.

Poznanie Boha srdcom

Niet pokladu, ktorý sa vyrovná v hodnote poznaniu Boha. Je ale dvojaké: poznanie rozumom a poznanie srdcom. My chceme uvažovať o tomto druhom, lebo len to je osobné, srdečné a intímne. Poznanie Boha srdcom je to najintímnejšie, ktoré môže človek dosiahnuť tu na zemi. V každom ľudskom srdci je isté prázdno, ktoré môže vyplniť len osobné poznanie Boha. Túto túžbu vložil do neho sám Stvoriteľ, ktorý už dávno povedal: „**...a dám im srdce, aby ma znali...**“ (Jr 24,7).

Ako ho možno poznať?

O tom sa dozvieme z Písma: „**...jestli ju budeš hľadať ako striebro a budeš ju**

vyhľadávať ako skryté poklady, vtedy porozumieš báňni Hospodinovej a nájdeš známosť Hospodinovu“ (Pr 2,4-5).

„Lebo je to Boh, ktorý povedal, aby sa zo tmy zaskvelo svetlo, ktorý sa zaskvel v našich srdciach na osvietenie slávy Božej v tvári Ježiša Krista“ (2K 4,6).

Toto svetlo svieti v srdci a nie v hlave. Odkedy toto poznanie vniklo do nášho srdca a života, sme spojení s Bohom a jeho vecami. To svetlo spôsobuje zmenu v našej duši, v našom živote a v spôsobilosti. Zmenu, ktorá sa prejavuje v každodennom živote. Srdečné poznanie Boha je spojené s láskou a rozumové len s myšlienkami.

Poznanie Boha vierou

„Tak teda viera z počutia a počutie skrze slovo Božie“ (R 10,17). Hľa, v tom je význam celej veci. Viera prichádza skrze počutie a počutie skrze Božie slovo. Z Božieho slova sa dozvieme, že Boh, ktorý je Svetlo a Láska, je naším Otcom v Kristu. Toto poznať len myslou, to nestačí, lebo myseľ nenahradí vieru srdca. Len kto pozná Boha vierou, dostane sa do Božej prítomnosti, kde už nemôže o ňom pochybovať. Aký to div Božej milosti!

Prv sme Ho znali len rozumovou vierou, ale teraz Ho poznáme osobne, srdcom, preto sme dokonale uspokojení. Toto sa stalo hneď v tú chvíľu, keď naše oči spočinuli na ňom. Je naše srdce už naplnené touto nevýslovnou, neomylnou a nepremennou spokojnosťou?

Poznanie Boha premáha a podmaňuje dušu

Duša človeka, ktorý pozná Boha, je premožená k najväčšej úcte, pokore a láske! Pre ňu zostane vždy svätou chvíľu, v ktorej sa stretla s Bohom. Táto zmena, ktorú sme prežili, je tak hlboká, ako keby sme boli prešli cez hlbokú priepasť. Prv sme

Boha kritizovali, proti Nemu reptali, o Jeho slove pochybovali a Jeho meno vyslovovali bez úcty. Ako sme to mohli konať? Lebo sme Ho nepoznali! Teraz nám aj myšlienka na túto minulosť pôsobí bolesť. Vtedy sme len počuli o Bohu, ale teraz Ho aj naše oči vidia. Preto sa pred Ním koríme až do prachu. Ako to príde, či sme prv neboli kresťania? Boli, ale bez tohto, život dávajúceho poznania Boha.

Poznanie Boha mení človeka

Čo za zmenu spôsobuje toto poznanie? Teraz vidíme jasne, že sme prv Boha vlastne nepoznali. To, čo sme poznali, nebolo ten živý a pravý Boh, ktorý nám je teraz Otcom. Keby sme Ho boli poznali, nezmyšľali a nepracovali by sme proti Nemu. V Jeho svetle vidíme, že celý náš predošlý život bol nemúdry, nerozumný. Ten, kto toto poznanie dosiahol, žije teraz v Božej blízkosti ako Jeho verný sluha. Na takého Boh nemusí zosielať blesky a hromy, aby si vynútil jeho pokoru, úctu a poslušnosť. To všetko dosiahne pri ňom svojou prítomnosťou. V takých ľuďoch sú navždy umlčané rúhavé slová a myšlienky. Ich srdcia a pery už nie sú poškrvňované takými vecami.

I. Boh ako Otec

„Píšem vám deti, že ste poznali Otca.“ (1J 2,14) Uvažujme o tom a pýtajme sa, či už poznáme tohoto Otca? Či nie sme ako anglo-indické deti, ktoré nikdy nevideli svojho otca! Myslia na neho, vedia o ňom, poznajú jeho rukopis, posielajú im peniaze, majú o ňom svoju vlastnú predstavu, ale osobne ho nepoznajú. **Bez Svätého Ducha nemožno poznať Boha**

1. Písmo a Svätý Duch

Môže obmedzený poznať večného? Áno, ale len skrze vieru v Písmo a za pomoci Svätého Ducha. Len takto poznáme večné reality, poznáme, že Boh je naším Ot-

com, Láskou a Svetlom a Kristus našim Spasiteľom. Táto viera nie je len púhy súhlas. Veriť Písmu je toľko, ako jesť Písmo ako pokrm. Takto prijaté myšlienky Božie zjavené v Písme sa stávajú našim vlastným ja, čiastkou nášho života a charakteru. Kto túto vieru má, ten skôr zapochybuje o svojej existencii ako o Božích skutočnostiach.

I tá najslabšia viera, ktorá nás zavedie do Božej blízkosti, zavedie nás tak ďaleko, že sa Boh stane hlavným činiteľom nášho života. Pravda, môže sa stať, že niekto dosiahne spasenie, ale toto poznanie mu chýba.

2. Premýšľanie o Bohu a očakávanie na Boha pomocou Svätého Ducha

Ďalší spôsob k dosiahnutiu tejto známosti je premýšľanie o Bohu a očakávanie na Neho. V Starom Zákone máme mnoho príkladov takého očakávania. Nebolo to horúčkovité očakávanie, ale účinné približovanie sa k Bohu skrze Ducha. Také, ako keď rastlina na tmavom mieste hľadá slnko a predlžuje k nemu steblo, aby mohla zakvitnúť a priniesť ovocie. Tak je to s očakávaním na Boha.

3. Modlitba ako obecenstvo s Bohom

Modlitbou dosahujeme poznanie Boha. No nie modlitbou pozostávajúcou len z prosieb, ale tou, ktorá je obecenstvom dieťaťa s Otcom. Čo by sme si pomysleli o dieťaťu, ktoré by len vtedy prišlo k otcovi, keď niečo potrebuje? To robia mnohí kresťania. Dokazujú tým, ako málo poznajú svojho Otca.

Osobné poznanie Boha zmení aj spôsob modlitby. Kto má toto poznanie, ten už neprosí len za hmotné požehnania ako prv, ale chváli Pána zo svojho milujúceho srdca. Neprekáza mu v tom ani to, že jeho poznanie Boha je nedokonalé, lebo vie, že Boh jeho pozná dokonale: „**Ale teraz, poznajúc Boha, ba čo viac, poznani súc od Boha**“ (G 4,9).

II. Boh ako živý Boh

Boh vo svojej láske vzal náš život do svojho vlastného a my sme urobili to isté, keď sme uverili v Neho. Prijali sme Ho do svojho života. To bola tá najvýznamnejšia udalosť nášho života, Kristus nie len že žije, ale On vlieva nový život do svojich veriacich. To sa stalo možným skrze Jeho vzkriesenie, bez ktorého by sme zostali na veky mŕtvi vo svojom pomere voči Bohu. Kto chce život užívať, musí život mať.

III. Boh ako ten pravý Boh

„...**aby sme znali toho pravdivého...**“ (1J 5,19) Takto sa zjavuje duši ten, ktorý je Pravda, Spravodlivosť a Svetlo. Poznáme už toho pravdivého? Je nám Božia spravodlivosť a pravda aspoň taká skutočnosť ako vlastné jestvovanie? Veríme v ňu absolútne a bez výhrady? Poznali sme už, že každý iný boh je mŕtva modla? Áno, boh, ktorý nežije, nie je Pánom neba a zeme, nie je Svetlom, Spravodlivosťou a Pravdou, nemôže byť mojím Bohom.

Pravdivý znamená i skutočný. Preto spomenutý citát môžeme čítať aj takto: „**Aby sme osobne poznali toho, ktorý je skutočnosťou**“. Len Boh je skutočnosť. Všetko ostatné je v istom slova zmysle pomínelé, neskutočné. Premýšľajme o tejto pravde, kým sa nám nevryje do duše. Opakujme si ju, aby sa nám stala nezabudnuteľnou. Dívajme sa vierou na Boha a odhodme starý spôsob zmýšľania, keď sme považovali za skutočné len to, čo sme videli – hmotu. Keď to učiníme, vysvetlia sa nám všetky otázky, časné aj večné. Kto pozná Boha ako tú jedinú skutočnosť, ten Ho už nebude pokúšať reptaním a kritizovaním. Človek, ktorý nepozná kráľa, myslí a hovorí o ňom, ako chce. No človek, ktorý sa dostane medzi kráľových priateľov a požíva kráľovu priazeň, prestane byť kráľovým kritikom a stane sa jeho obdivovateľom

a čiteľom. Tak je to i s kresťanom. Po jeho slovách ho poznáme, či žije v Kráľovej blízkosti, medzi Božími priateľmi.

IV. Boh je láska

„A my sme poznali a uverili lásku, ktorú má Boh k nám, Boh je láska“ (1J 4,16). Keď poznáme Boha, ako nášho **Otca**, ako toho **živého a pravdivého** a ako **Lásku**, máme všetko. To je tá centrálna skutočnosť života, ktorej sa nič nevyrovná a ktorú nič nevyváža. Tomu, kto pozná Boha, je všetko ostatné, a to zlé i dobré, ako búrka tomu, kto sa na ňu díva z teplej izby. Toto sa možno zdá niekomu nedosiahnuteľné. No tomu, kto pozná Boha v týchto štyroch tvárnostiach, aj nemožné je možným. Ako tieň nasleduje telo, tak idú za takýmto poznaním Boha aj jeho dôsledky.

Môžeme my ľudia túto lásku poznať alebo vyjadriť? Ako všetko božské je nevystihnuteľné, tak aj Jeho láska. Kto ju aspoň z čiastky poznal, ten už hľadá na studený, vetrom zmetaný svet, z kruhu Božej lásky. Z jeho srdca prúdi k Bohu vďačnosť za to, že všetko tak múdro a dobre učinil. Taký človek neprestáva obdivovať Božiu moc a múdrosť. Skoro každý kresťan má dve významné skúsenosti vo svojom živote. Jednu, keď žil v nevedomosti, bez osobného poznania Boha. Vtedy rozumel len hmotným veciam a v jeho živote bola noc. Do tejto noci prehovoril Boh slovami života a v srdci sa zasvietili viera a nádej. Zjavil sa v ňom Boh v Kristu ako Spasiteľ a Otec. Vtedy sa mu otvorilo nebo a duši sa zaskveli večné a neviditeľné veci. Dostalo sa jej poznanie Boha. Doba nevedomosti pominula a toto poznanie sa ustavične prehľbovalo.

Druhá skúsenosť bola, keď prišli skúšky, ktoré učinili život trpkým. To bolo niečo, čo kresťan nečakal. Preto v ňom vznikli pochybnosti, za ktorými niekedy nasledovalo aj úplné zúfalstvo. Kresťan začal Boha spovedať otázkami, čo pred-

tým nerobil. Nebo mu zostalo zahalené tmou a v duši mu nastala noc ako pred obrátením. V Boha síce ešte verí, ale v jeho živote nastal taký stav, ako bol pred obrátením. Tu však znovu zakročil Boh, vystrel svoju milostivú ruku a uviedol takú dušu do svojho svetla a lásky.

Po tomto druhom navrátení, kresťan znovu začal milovať Pána a klaňať sa Mu. Za týmto nasledovalo nové, hlbšie poznanie Božej lásky, ktorá mu zaistila toto vysoké postavenie u Boha. Od toho času znovu zakúša pravdivosť slov: **„Áno, len dobré a milosť ma budú sledovať po všetky dni môjho života...“** (Ž 23,6). Iste sme už zistili, že sa veriaci ľudia radi zaberajú žalmami. To je tým, že sú v nich vyjadrené city každého veriaceho človeka, lebo tie sú podobné vo všetkých dobách. V Dávidových výrokoch sú vyjadrené i naše. Čo viac, v žalmoch nám je zjavené aj srdce nášho Spasiteľa. V evanjeliách nachádzame Jeho skutky a slová, v žalmoch Jeho srdce.

O tomto poznaní Boha mi napísala istá kresťanka toto: *„Pamätáte sa, ako ste mi doporučil čítať Rimanom 5,5? Poslúchla som Vás, a často si ten oddiel čítala, „...a taká nádej nezahanbuje, lebo láska Božia je vyliata v našich srdciach skrze Svätého Ducha, ktorý nám je daný.“ Z neho som porozumela, že ten, kto pozná Boha, môže sa aj v rôznom utrpení radovať v Bohu. Posledných šesť mesiacov, odkedy som toto poznala, boli tie najšťastnejšie v mojom živote. Niežeby som nebola prechádzala utrpením, ved' azda nikdy som neprechádzala toľkým utrpením. Znie to skoro neuveriteľne, ale píšem Vám pravdu. Prv som stále po niečom túžila. Boli to často nevinné veci, vzdelanie, uznanie, súcít a iné. Teraz sa cítim, ako by som nič nepotrebovala. Odrazu som bohatá na všetko, čo má nejakú cenu. Teraz môžem pomáhať a dávať všetkým, ktorí potrebujú nejakú pomoc. Ako Vám to mám objasniť? Nuž, hľa, prv bolo moje srdce ako nezávislá malá nádrž*

môjho šťastia, ktorá sa rýchlo vyprázdnila a ja som bola bez radosti a pokoja. Teraz je napojená na jazero Božej plnosti a preto aj nevyčerpatelná. Teraz môžem dávať aj iným a nemám nedostatok. Žijem ako na novom svete. Už ma nestrašia bezsenné noci. Skoro nič ma nerozruší. Na všetko stačí Kristova moc“. Myslím, že tento list nepotrebuje komentár.

Len čo pominú dni nevedomosti a nastane poznávanie Boha, začne sa ukazovať zmena charakteru. Život takého človeka je v stálom spojení s Bohom, preto zakúša radosť a pokoj. Bez poznania Boha niet nijakého obecenstva s Bohom a človek je nešťastný a zmietaný. Stálym pozorovaním nekonečného zasväcujeme náš život Nekonečnému, ktorý nám je Otcom a všetko vo všetkom. **„Preto aj my odo dňa, ktorého sme to počuli, neprestávame modliť sa za vás a prosiť, žeby ste boli naplnení čo do známosti jeho vôle všetkou múdrosťou a rozumnosťou duchovnou, žeby ste chodili hodne Pána, aby ste sa mu vo všetkom ľúbili nesúc ovocie v každom skutku dobrom a rastúc v známost' Boha“** (Ko 1,9-10).

Ak nebo pozostáva z poznania Boha a radosti z toho, tak Kološanom, za ktorých sa Pavol modlil, začalo nebo už tu na zemi. No nie len im, ale aj všetkým, ktorí dosiahnu toto poznanie. Tí potom dokazujú svojim životom, že Ho poznajú, lebo chodia v Jeho blízkosti. Keď sme dosiahli toto osobného poznania Boha, vstúpili sme na cestu ďalšieho poznávania, ktorého vrchol dosiahneme až v sláve u Pána.

Ján Oboril st.

Cestou životem, 22. 1. 1971

NEMAŤ DOSŤ

„Hospodin rozborí tvoje práce“
(2Pa 20,37).

Jozafat bol z tých kráľov, ktorí chodili po cestách spravodlivosti. Boh mu dal bo-

hatstvo i slávu. No Jozafat nemal dosť na tom, čo mal. Hľadal viac. Keď sám na to nestačil, našiel si spoločníka – bezbožného izraelského kráľa Achaziáša. Mali spoločný cieľ – vystavať lode a vyslať ich do Taršíša za bohatstvom.

Boh nám dáva podľa svojej miery i bohatstvo i slávu. Jeho požehnanie nás obohacuje bez trápenia. Ak chceme dosiahnuť v živote viac, tak len s Pánom. Ak budeme nespokojní s tým, čo máme, rýchle sa nám ponúkne spoločník. Nie každé obohatenie je od Pána a na prospech. Koreňom všetkého zla je milovanie peňazí, napomína nás Slovo Božie. Ak hľadám dennú mzdu, lebo ju potrebujem k živobytiu, je to iné, ako keď hľadám peniaze, lebo ich milujem.

Mať všetko a pritom sa hnať za bohatstvom i za cenu spolčenia sa s bezbožníkom, nevyberajúc cestu a spôsob, je Pánovi nemilé. Také úsilie, prácu i investíciu rozborí Pán. Aj dnešný vek má svoje osídla pre Boží ľud. A keď Pán naše úmysly rozborí, spamätajme sa a buďme Mu za to vďační.

Anonym

Cestou životem, 4. 1. 1949

DOBRE ŽIADOSTI

„...aby som videl dobré veci tvojich vyvolených, aby som sa radoval radosťou tvojho národa a chválil sa s tvojím dedičstvom“ (Ž 106,5).

O Pánovi Ježišovi si čítame v *ep. Židom 9,11*, že prišiel ako veľkňaz budúceho dobrého. Áno, iba skrze Neho má ľud Boží od Boha darované všetko dobré.

Je významné, čo si žiadal žalmista: vidieť dobré veci vyvolených. Aj našou žiadosťou a snahou má byť to isté, vidieť dobro veriacich. Kto chce vidieť, musí o to stáť.

Ďalej čítame: **„aby som sa radoval radosťou tvojho národa“**. Radosť veria-

cich spočívajú v Pánovi Ježišovi. Len v ňom sa môžu stále radosť. Apoštol Ján píše o obecenstve a radosť v 1J 1,3-4: „...teda, čo sme videli a počuli zvestujeme aj vám, aby ste mali obecenstvo s nami. A naše obecenstvo je s Otcom a jeho Synom, Ježišom Kristom. A toto vám píšeme nato, aby bola vaša radosť naplnená“.

Aby som sa mohol radosť s jeho ľudom, musím byť v obecenstve s Ním a Jeho ľudom.

Potom nasleduje, aby som sa chválil tvojím dedičstvom. Dedičstvom Pánovým je Jeho ľud. V žalmistovi máme správne zmýšľajúceho človeka. On si žiadal:

- Vidieť (činnosť očí),
- radosť sa (činnosť srdca),
- chváliť sa (činnosť úst).

Vieme si niečo podobné žiadať v prospech Jeho ľudu?

G. C. Willis

Z publikácie **Zákon malomocného**

MALOMOCNÝ PRIVEDENÝ PRED HOSPODINA

„A ôsmeho dňa vezme dvoch baránkov bez vady a jednu ročnú ovečku bez vady a tri desatiny bielej múky jemnej obilnej obeti, zamiesenej v oleji a jeden log oleja A očisťujúci kňaz postaví človeka, ktorý sa očisťuje, aj s tými vecami pred Hospodina pri dverách stánu zhromaždenia.“ (3M 14,10-11)

Ôsmy deň

Ôsmy deň má v Písme zvláštny význam. Sedem dní naplňalo týždeň, končiaci sobotou. Nasledujúcim dňom bol deň nasledujúci po sobote (3M 23,11.15-16), čiže prvý deň nového týždňa. No tu nie je nazvaný prvým dňom alebo zajtrašok po

sobote, ale ôsmym dňom. To je rozdiel ktorému porozumieme, keď čítame, že verše 11,15,16 z 23. kapitoly 3. Mojžišovej, ktoré hovoria o vzkriesení Krista a zostúpení Svätého Ducha a verše 36, 39 nazývajú ten deň ôsmym. V tých dvoch veršoch máme v symbole nový počiatok – večnosť radosť a pokoja potom, keď Kristus bude kraľovať na zemi po dobu 1000 rokov, všetok hriech bude odstránený a diabol navždy zahnaný.

Tento výraz je akoby symbolom Božích úmyslov s touto zemou, kedy po stáročiach hriechu a utrpení On uvádza obdobie radosť a mieru, tak ako to povedal Pán: „**Hľa, činím všetko nové**“ (Zj 21,5).

Rovnako tak bol ôsmy deň začiatkom nového obdobia pre malomocného, ktorým sa zaoberáme. Dni samotárskeho putovania mimo tábor navždy prešli, umývanie vodou a práca britvou (čas posväcovania a pripodobňovania sa obrazu Krista – v predchádzajúcom v. 9, 3M 14) už nie sú potrebné. Už nikdy nebude preč z domova, ďaleko od svojich; ale započal život lásky, radosť a velebenia.

Preto teraz, držiak v rukách všetky predpísané obete (ktoré vyznačujú rôzne hľadiska a drahocennosti veľkej Kristovej obeti), je tento človek, ktorý pred tak krátkou dobou bol zahnaným malomocným, privedený na prah Božej svätyne, aby bol predstavený Hospodinovi.

Všetky obete sú tu, aj miera oleja (log približne pol litra) predstavujúca Svätého Ducha, skrze ktorého Kristus „...obetoval sám seba bezvadného Bohu...“ (Žd 9,14). Tými obeťami sa človek nedávno tak hrozne vzdialený približuje blízko, úplne blízko k Bohu. Nespomínam si, že by kedy nejaký Izraelita, okrem kňazov a Levitov, bol privedený tak blízko k Bohu a mal tak úžasnú výsadu byť predstavený Hospodinovi týmto spôsobom.

Len osem dní predtým, bol tento človek biednym malomocným, vyhnaným z prostriedku svojich bližných, mal odhalenú hlavu, roztrhnuté šaty, prikrýte ústa

a chodil nariekajúc: „**Nečistý! Nečistý!**“. A teraz je privedený nie len doprostred svojho ľudu, ale do samej Božej svätyne a tam predstavený Hospodinovi.

Neopísateľne šťastné miesto, požehnané postavenie! Ale počkajte: veď toto je naše miesto! „...**i vás, ktorí ste boli kedysi odcudzení a nepriateľmi myslou v zlých skutkoch; ale teraz vás zmieril v jeho ľudskom tele skrze smrť, aby vás postavil svätých, bezvadných a bezúhonných pred ním...**“ (Ko 1,21-22).

Odcudzení a nepriatelia – to presne vykresľuje malomocného zahnaného z tábora.

Ale teraz vás zmieril v jeho ľudskom tele skrze smrť – hovorí o malomocnom očistenom a privedenom späť do tábora skrze smrť živého vtáčika (3M 14,6). A to všetko za akým účelom? Pre malomocného a hriešnika je to preto, aby vás predstavil svätých, bezvadných a bezúhonných pred Ním.

Viete, že niektoré privilegované osoby sú predstavované u kráľovského dvora. Ale vy a ja, milí kresťanskí priatelia, máme podivuhodnú a požehnanú vyhladku byť predstavení Kráľovi kráľov!

A akú neopísateľnú sladkosť má pre mňa tento výraz: „**Očisťujúci kňaz postaví človeka pred Hospodina**“ (3M 14,11). Nebude to niekto cudzí, kto mňa, cudzinca, vezme do nebeských siení a do slávy tohto jasného domova. Nie, nie, bude to Kňaz, ktorý ma očistil. Ten, ktorého som tak dlho poznal a miloval tu na zemi, ten a nikto iný ma vezme a predstaví Hospodinovi. Nebudem pociťovať obavy, keď On ma vezme za ruku a uvedie do týchto siení slávy, aby ma predstavil Hospodinovi? Nie, veď ma uchopí Jeho ruka, tá istá požehnaná, prebodnutá ruka, ktorá ma viedla po všetky roky môjho putovania púšťou a berie ma, aby ma postavila pred Hospodinom.

Jedného večera sme na biblickej hodine (v Číne) preberali prvý list Petrov a keď sme prišli ku slovám: „**Milovaní,**

napomínam ako pohostínov a pútnikov...“, obrátil sa jeden z nás k M. Tchangovi, starému čínskemu veriacemu, a spýtal sa tohto milého brata: „**Ako to, že Peter hovorí takto a Pavol zase, že, „...už nie ste cudzincami a bezprávnymi pohostínmi, ale spoluobčania svätých a domáci Boží?**“ (Ef 2,19). Po krátkom mlčaní a rozpakoch brata, sa ho opýtali: „**Brat Tchang, ste cudzincom na zemi?**“

„Áno“, odpovedal, „**moja vlastná rodina ma sotva pozná.**“

„**A keď budete tvárou v tvár Pánu Ježišovi, bude On pre vás cudzinec?**“

„Nie“, odpovedal a tvár sa mu rozžiarila, „**On je pre mňa mojím najlepším Priateľom a poznám Ho viac než štyridsať rokov!**“.

Čím viacej budeme žiť na zemi ako cudzinci, čím viac sa budeme udržiavať umytí a britvou oholení, tým viac sa budeme radovať tam hore. Čím menej budeme podobní tomuto svetu, tým menej sa budeme cítiť cudzincami v dome Otcovom: „**Poklad nájdený v Jeho láske, ma učinil cudzincom tu na zemi.**“

My si predstavujeme radosť, česť a výsadu takej chvíle, ale čo je naša radosť v porovnaní s Jeho? Či nie je pravda, že keď nás berie a predstavuje Hospodinovi, vidí výsledok práce Svojej duše a je tým uspokojený? Tu je ďalší hriešnik umytý Jeho drahou krvou, ktorý môže teraz byť privedený do samej prítomnosti Božej.

Vy a ja by sme boli asi úplne spokojní, že sme unikli potrestaniu, ktoré patrilo našim hriechom; boli by sme sa uspokojili, keď by sme dostali úplne malé miestčko u vchodu brány neba. Ale pre Neho by to bolo príliš málo. Taký je náš Spasiteľ! Nedostalo sa nám malého svetielka o tom, aká bude Jeho radosť v deň predstavovania, skrze slová Júdu?: „**A tomu, ktorý vás môže zachovať tak, čo neklesnete a postaviť bezvadných pred tvárou svojej slávy v plesaní...**“ (Júda 24).

Keď našiel stratenú ovцу, berie si ju na ramená, raduje sa; ale potom, keď ju

priviedol domov, stavia ju v prítomnosti svojej slávy s hojnosťou radosti. Po celú cestu k tomuto nebeskému domovu viedol ovcu „...so zvláštnou opatrnosťou svojich rúk“ (Ž 78,72), podopieral ju, chránil pred potknutím; a iste teraz, na konci putovania, môže predstaviť trofej Svojej milosti a Svojej moci s hojnosťou radosti.

Ale ako môže postaviť bez úhony pred svoju tvár mňa, bytosť hodnú pokárania, tak ďalekú od dokonalosti?

Na základe tých troch baránkov, ktoré drží malomocný v ruke, keď ho kňaz predstavuje Hospodinovi. Všimnite si, že keď je každý z tých baránkov obetovaný, Slovo prehlasuje: „**Kňaz pokryje na ňom hriech**“ (v. 18-20, 3M 14. kapitola).

Slovo pokryje znamená akt zmierenia. **Človek je prikrytý krvou obeti za vinu, prikrytý krvou obeti za hriech, prikrytý krvou obeti zápalnej.** Nielen že na tomto človeku, ktorý bol pred tak krátkou dobou zahnaný z prostred svojich blízkych, nemôže byť nájdená pred Bohom žiadna vada, ani škvrna, ani nečistota, ale Boh ho vidí v celej kráse a spravodlivosti, ktorú predstavovali tie baránky. Toto trojaké prikrytie nám hovorí o jedinej obeti Pána Ježiša Krista v jej trojakom charaktere nedeliteľne spojených s obeťou obilnou (suchou), symbolizujúcou Jeho život bez vady tu na zemi, a s olejom, obrazom Svätého Ducha.

Keby sa človek pokúsil postaviť pred Božiu tvár bez týchto obetí, Boh by ho nikdy nemohol prijať; ale stotožnený s obetami je príjemný Bohu a zdokonalený byť v prítomnosti Božej ten, ktorý pre malomocenstvo nemohol byť ani v blízkosti blízkych. Akokoľvek nevyhnutné bolo pre malomocného užitie vody a britvy, nebolo to ono, čo ho činilo spôsobilým pre túto obdivuhodnú Prítomnosť, ale iba KRV. Rovnako je to s nami, ktorí sme boli ďalekí, ale sme „...**sa stali blízkymi v krvi Kristovej**“ (Ef 2,13); a my tiež sme prijatí v milosti, „...**ktorou nás omilostil v tom Milovanom**“ (Ef 1,6). Inak by sme to nik-

dy nemohli byť. V 1J 3,2 je napísané: „...**vieme, že keď sa ukáže, budeme jemu podobní, lebo ho budeme vidieť tak, ako je. A každý, kto má túto nádej na neho, očisťuje sa, tak ako je aj on čistý**“. Neočisťujeme sa preto, aby sme sa stali Jemu podobní, ale preto, že máme v Ňom u Otca na základe Jeho obeti a Jeho drahej krvi pevnú nádej, že Ho uvidíme, a budeme niesť Jeho obraz. Očisťujeme sa tedy vodou Božieho Slova.

Anonym

Cestou životem, 29. 12. 1962

OČAKÁVANIE V NEPOŠKVRNENOSTI A BEZVADNOM POKOJI

„**Preto milovaní, keď to očakávate, snažte sa, aby ste mu boli nájdení nepoškvrnení a bezvadní v pokoji**“ (2Pt 3,14).

Ak úprimne čakáme, že jedného dňa budeme uvedení do svätej Pánovej prítomnosti a uvidíme Jeho tvár, budeme sa snažiť o to, aby nás našiel takých, akých nás chce mať. Viera v túto slávnú skutočnosť nás povedie k tomu, že budeme odhadzovať skutky tmy a zanecháme obyčaje, ktoré neznesú svetlo Kristovho príchodu. Nech je našou zásadou nekonať tie veci, v ktorých by sme sa hanbili pred Ním, keď si príde po svoju Cirkev. Toto očisťovanie je ponechané na každého osobitne. Každý má súdiť seba a svoje skutky čestne a svedomito. Len tak nebudeme odsúdení so svetom. Skúšajme všetko vo svetle Jeho príchodu, lebo „**noc pokročila a deň sa priblížil**“. Nuž tak sa pýtajme: „*Chodím ja ako Božie dieťa alebo ako dieťa tmy? Pracujem na Jeho diele?*“ Ach, ako často sme sklesli na mysl! Ako často sú naše ruky unavené konať Pánovu prácu! Ako často sú naše kolená unavené a nemodlíme sa! Ak vtedy hľadáme dôvod, musíme úprimne vyznať, že

je to preto, lebo sme prestali čakať Pánov príchod. Nehanbime sa to vyznať svojmu Pánovi. On v nás opäť obnoví radostné očakávanie v nepoškvrnenosti a bezvadnom pokoji na Jeho príchod.

Ján Ostrolucký

ZNAMENIA PODĽA LISTU JÚDU (Z publikácie *Boží zázraky a znamení*)

Koho mal na mysli Júda, keď písal tento list medzi rokmi 68 až 70 nášho letopočtu? Akým zvláštnym spôsobom viedol Duch Svätý tých, ktorí rozhodovali o poradí listov Nového zákona, že list Júdu zaradili pred Zjavenie Jána. Júda totiž napísal:

„Ale vy, milovaní, rozpamätajte sa na slová, predpovedané od apoštolov nášho Pána Ježiša Krista, že vám hovorili, že v poslednom čase budú posmievači, ktorí budú chodiť podľa svojich bezbožných žiadostí. To sú tí, ktorí sa oddeľujú, telesní, nemajúci ducha“ (v. 17-19).

Tento list hovorí o poslednom čase, to znamená, o konci veku pred príchodom Mesiáša. V tomto veku budú prebiehať rôzne znamenia, pripomínajúce, že návrat Ježiša Krista na zem ku zriadeniu Božieho kráľovstva sa približuje. Jedným z týchto znamení je odpadnutie kresťanov, ktorí sa „votrú“ do zborov, budú žiť bezbožne a zapierať Pána Ježiša Krista (v. 4). Budú sa pokladať za kresťanov, ale nebudú mať Božieho Ducha, nebudú znovuzrodení. Pri príchode Pána Ježiša pre Cirkev zostanú na zemi a prejdú dobou súženia.

O odpadnutí ako znamení poslednej doby napísal i apoštol Pavol veriacim v Tesalonikách. Preto sa budeme zaoberať tým, čo Júda napísal o znameniach poslednej doby.

Kresťanské spoločenstvo bolo už v prvom storočí napadnuté rozvratnými živlami. Išlo o odpadnutie od viery tých, ktorí sa hlásili k veriacim. Žili svojim osobným životom, keď sa dopúšťali hriechov, ale tiež učením. Prevracali slobodu kresťana na bezuzdnosť, že so svojim telom môžeme nakladať, ako chceme. Máme slobodu hrešiť. Zapierali Pána Ježiša Krista, Jeho absolútne právo vládnuť, a podľa Petrovho a Jánovho listu tiež Jeho božstvo, zástupnú smrť i vzkriesenie.

Títo odpadlíci isto zastávali vedúce úlohy v zboroch. Pôsobili už v prvom storočí, ale *Júda* pod vedením Ducha Svätého píše, že budú pôsobiť i na „**konci času**“. Ich pôsobenie môžeme vidieť aj v našej dobe.

Júda napísal, že ich bezbožnosť sa prejaví v 16 postojoch:

1. v bezbožnosti – žijú bez Boha na svete (v. 4),
2. v nemorálnosti – nestudatosť, nemajú ostych pred ľuďmi (v. 4),
3. v zapieraní Ježiša Krista – neuznávajú ho ako svojho Pána (v. 4),
4. v poškrňovaní tela – rôznym spôsobom (v. 8),
5. sú to rebeli – odmietajú authority (v. 8),
6. sú to rojkovia – nežijú v realite (v. 8),
7. potupujú duchovné mocnosti – neuznávajú pôsobenie Ducha (v. 8),
8. rúhajú sa tomu, čo nepoznajú (v. 10),
9. v tých veciach, ktoré nepoznajú, upádajú do skazy (v. 10),
10. reptajú – neustále sa na niečo sťažujú (v. 16),
11. chodia podľa svojich žiadostí (v. 16),
12. hovoria nadutosť (v. 16),
13. pochlebujú ľuďom pre vlastný prospech (v. 16),
14. budú sa posmievať tým, ktorí chodia v úprimnosti (v. 18),
15. oddeľujú sa od ľudí, žijúcich v pobožnosti (v. 19),
16. nemajú Svätého Ducha (v. 19).

Lienhardt Pflaum (Pramene sily) zhrnul tieto prejavy odpadnutia do štyroch znakov:

1. Budú to posmechári:

Boh a Jeho slovo pre nich neplatí. Odpúťali sa od neho a sami si určujú život. Prijímajú rôzne ideológie. Neuznávajú žiadne biblické príkazy pre kresťanský život. Odpadli smerom preč od Boha a Jeho poriadku.

2. Budú žiť podľa vlastných bezbožných žiadostí:

Aby človek dal svojmu životu zmysel, nahrádza si Boha svetskými hodnotami a cieľmi. Luther túto náhradu nazval modlou. Sú otvorení k pôsobeniu Božieho odporcu a jeho zvodom. „Bezbožné žiadosti“ znamenajú zameranie na veci tohto sveta. Taký človek sa stáva materialistom. Jeho úsilie o blahobyť a príjemný život je v skutočnosti prejavom jeho najvnútornejšej podstaty, základu jeho myslenia a želania.

3. Budú to duševne orientovaní ľudia:

Dnes sa v kresťanstve deje mnoho vecí v duševnej a tedy citovej rovine: obrátenie, hudba, kresťanský život. Stáva sa, že stále väčšiu úlohu má psychológia a psychoterapia. V oblasti duše sa človek ľahko stáva nástrojom rôznych prúdov, vplyvov a dokonca i pôsobenia pramieniaceho z neviditeľného, temného sveta.

4. Budú podliehať zvodom poslednej doby:

Človek, ktorý odpadol od viery – a teda od Boha, nemá Svätého Ducha, aby ho viedol životom na svete. Dá sa ľahko zviešť k popieraniu Boha, Božieho Syna, ľahko prijíma rôzne bludné učenia a tým je zdrojom problémov v spoločenstve, ktoré navštevuje.

Tento postoj bezbožných ľudí na konci veku zobrazil Júda z histórie Starého zákona pomocou siedmich príkladov.

Títo odpadlíci boli dávno zapísaní k odsúdeniu. Keď sa človek rozhodne zmeniť svoj postoj k Bohu tým, že vieru odhodí, vráti sa k bezbožnému životu, potom ho čaká Boží súd. Podobne, ako v troch príkladoch zo starozákonnej doby.

Prvým príkladom je Izrael

Boh vyslobodil Izraela z Egypta zázračným spôsobom, ale okrem dvoch mužov tí, ktorí vyšli z Egypta, do zaslúbenej zeme nevošli – pre neveru zomreli na ceste: „**A chcem vám pripomenúť, ktorí raz viete to všetko, že Pán, zachrániac ľud z Egyptskej zeme po druhé tých, ktorí neuverili, zatratil...**“ (v. 5).

V liste Židom tiež o tom čítame: „**A ktorýmže prisahal, že nevojdú do jeho odpočinku, ak nie tým, ktorí neposlúchali. A vidíme, že nemohli vojsť pre neveru**“ (Žd 3,18-19).

Počas štyridsaťročného putovania z Egypta do Zaslúbenej zeme Izraelci najmenej desať ráz reptali proti Bohu, prečo ich nenechal v Egypte, kde mali pohodlie a menovite pestrú stravu – cibuľu a cesnak, dostatok mäsa, ale na tejto ceste len ošklivú mannu. Pohrdli Božím darom a neverili Božiemu zaslúbeniu, že vojdú do zeme oplývajúcej mliekom a medom. Preto do nej nevošli.

Ako dopadnú posmechári, ktorí v poslednej dobe nebudú veriť v druhý príchod Mesiáša, nebudú ho očakávať, ale budú žiť podľa svojich žiadostí v bezbožnosti? Zahynú v dobe súženia. História Izraela je znamením pre posmechárov poslednej doby. Mnohí kresťania budú v nebezpečí, že nebudú čakať na vytrhnutie Cirkvi a odpadnú od viery, uchýlia sa k bezbožnému životu. *Apoštol Pavol v 1. Korint'anom 10,1-3* napísal o piatich reptaniach Izraelcov na púšti, v ktorých pokúšali Boha, a odvodil z nich poučenie pre Boží ľud v Cirkvi. Poučenie uzatvára slovami:

„A toto všetko sa dialo tamtým predoobrazne, a je napísané na naše na-

pomenutie, ku ktorým došli konce vekov. A tak tedy ten, kto sa domnieva, že stojí, nech hľadá, aby nepadol“ (1K 10,11-12).

Padlí anjelia

Druhý príklad sa týka padlých anjelov. Boli zvrhnutí z neba a uväznení v podsvetnom žalári, kde čakajú na súd veľkého dňa (v. 6). Písmo odkrýva tajomstvo pádu anjelov v dvoch prípadoch:

Prvé odpadnutie bolo s Luciferom, o ktorom sa dočítame v *14. kapitole proroka Izaiáša*, a to symbolickým popisom Božieho súdu nad babylonským kráľom. Podľa *Ezechiela 28,11-19* rovnako nad kráľom Týru. Biblisti sa však domnievajú, že títo padlí anjeli nie sú v súčasnej dobe uväznení, ale slúžia satanovi k jeho pôsobeniu medzi ľuďmi na svete. Okrem týchto anjelov má satan duchovné sily – démonov, ktorí vykonávajú ním stanovené úlohy. Dokonca môžu vstupovať i do neveriacich ľudí. Ako čítame o vyhánaní démonov Pánom Ježišom. Nielen padlí anjelia, ale i sám satan je už odsúdený, a to na Golgote. Uprostred doby súženia bude takisto zvrhnutý z neba na zem, nebude mať prístup k Božiemu trónu, aby žaloval na vyvolených. Na konci doby súženia bude obmedzený vo svojej činnosti a uvrhnutý spolu s celou svojou satanskou ríšou do bezodnej priepasti, a to na dobu tisíc rokov. Či táto bezodná priepasť bude tartarus, kde čakajú na súd padlí anjelia, nevieme. Ale po uplynutí 1000 rokov bude na krátky čas prepustený, počas ktorého bude zvädzať národy k boji proti Jeruzalemu a kráľovstvu Mesiáša, potom bude uvrhnutý do ohnivého jazera, aby bol spolu s ďalšími ľuďmi odsúdenými pred veľkým bielym trónom trýznený na veky vekov (*Zj 20,10*).

Druhé odpadnutie anjelov, keď „**nezachovali svoje kniežatstvo a opustili svoj vlastný príbytok**“, sa týka obdobia pred potopu. Podľa *1M 6,1-4* „**synovia Bo-**

ží“ si brali ľudské dcéry a s nimi mali detské monštra (nefilim, obri). Dôležitá skutočnosť je, že títo anjeli opustili oblasť, ktorú im určil Boh, preto sú uväznení v putách a čakajú na konečný rozsudok záhuby.

Boží súd nad vznešenými bytosťami – anjeli je znamením, že posmechári poslednej doby sa Božiemu súdu nevyhnú. V súčasnej dobe pozorujeme podobné bezbožné praktiky, aké prebiehali pred potopou v súvislosti s „**Božími synmi**“: okultizmus, ezoterika, pornografia, čarodejníctvo a iné zvrátenosti. Boh ešte ponecháva tieto hriechy bez súdu, ale blíži sa doba súženia, v ktorom zahynie viac ako polovica žijúcich ľudí.

Pád Sodomy a Gomory

Tretí príklad na Boží súd nad bezbožnými ľuďmi sa týkal piatich miest okolo Mŕtveho mora, z ktorých štyri zahladil. Stalo sa to ešte za života Abraháma. Čítame o tom v *liste Júdu* vo v. 7: „**Ako Sodoma a Gomora a mestá okolo nich, ktoré podobným spôsobom ako títo neslýchane smilnili a odišli za iným telom, ležia pred očami na výstražný príklad a nesú trest večného ohňa.**“

Ako žili Kanánci v Sodome, si dokážeme predstaviť z udalosti, ktorá sa stala v Lotovom dome, keď ho navštívili nebeskí poslovia – dvaja anjeli. Celý príbeh je zaznamenaný v *19. kapitole 1. Mojžišovej*. Keď muži Sodomy žiadali Lota, aby vydal tých dvoch poslov, on im ponúkol svoje dve dcéry: „**Nože hľa, mám dve dcéry, ktoré nepoznali muža, prosím, nech ich vyvediem k vám, a urobte im podľa toho, čo je dobré vo vašich očiach**“ (v. 8).

Dokážeme sa vžiť do tejto situácie? Urobili by sme to so svojimi dcérami ako Lot, aby sme ich ponúkli ku znásilneniu? Ženy, ktorým sa to stane, sú poznačené na celý život. Zdá sa nám to až neveriteľné, že Lot pristúpil ku takému rozhodnutiu voči dcéram, ktoré iste nado všetko miloval.

Nevieme, ako by to skončilo, keby sa nestal zázrak. Všetci muži ktorí obliehali Lotov dom, pôsobením tých dvoch anjelov oslepli – istotne to bol Boží zásah. Nad ránom pred zničením Sodomy vyviedli anjelia Lota, jeho ženu a dve dcéry von zo Sodomy. Lotova manželka však zahynula na ceste, pretože jej srdce zostalo v Sodome. Lot a jeho dve dcéry mohli začať nový život v novom prostredí, v Coáre, ďaleko od Sodomy. To bolo piate mesto, ktoré malo byť tiež zničené, ale kvôli Lotovi ho Boh nezničil.

Hriech homosexuality zrejme ovládal ľudí nielen v Sodome, ale aj v ďalších štyroch mestách okolo Mŕtveho mora. Vtedy ešte nebolo údolie okolo mora bez života, ako je to dnes. Bola to dobre zavlažovaná rovina, takže Lotovi sa pred vstupom do Sodomy zdala ako Hospodinova záhrada, podobná krásnym záhradám v egyptskej zemi. Napriek tomu tu boli asfaltové studne (1M 14,10). Ku otázke homosexuality sa vyjadril Boh vo svojom Slove takto: **„Preto ich Boh vydal do hanebných náruživostí, lebo aj ich ženského pohlavia osoby premenili prirodzené používanie seba na také, ktoré je proti prírode, a podobne mužského pohlavia osoby opustiac prirodzené používanie ženy rozpálili sa vo svojej hrišnej žiadosti navzájom naproti sebe, mužovia s mužmi páchajúc hanebnosť a odplatu ako bola treba za ich šialený blud, dostávajú sami na sebe... A vieme, že súd Boží je podľa pravdy na tých, ktorí robia také veci“** (R 1,26-27; 2,2).

Homosexuálne chovanie nie je prejav nemoci, ale je to hriech smilstva, a žiadni smilníci nevidia Božie kráľovstvo (Zj 21,8).

Sodoma netajila svoj hriech, homosexualita nebola nejakým tajomstvom. O tom napísal vo vzťahu k Izraelu prorok Izaiáš: **„Lebo Jeruzalem klesol, a Júda padol, pretože ich jazyk a ich skutky sú proti Hospodinovi, aby sa priečili očiam jeho slávy. Vzorenie ich tvárí svedčí proti nim, a svoj hriech ohlasujú ako So-**

doma, ani ho netaja! Beda ich duši, lebo sami na seba uvodia zlé na odplatu.“ O hrišnosti Sodomy a Gomory napísal i prorok Jeremiáš: **„Ale pri prorokoch Jeruzalema som videl až hroznú vec, cudzoložia a chodia v lži a posilňujú ruky zlostníkov, aby sa neobrátili nikto od svojej zlosti. Všetci sú mi ako Sodoma a jeho obyvatelia ako Gomora.“**

V súčasnosti sa homosexuáli netaja svojím smilstvom. Usporadúvajú pochody, vynucujú si zákony, aby ich partnerské vzťahy ľudia prijímali ako normálne spolžitie, dokonca si chcú adoptovať deti a vychovávať ich ako v normálnej rodine. Také verejné vynucovanie si súhlasu ostatných ľudí s touto zvrátenosťou ešte pred 50 rokmi nebolo.

Bezbožní ľudia Sodomy a Gomory a ďalších dvoch miest v blízkosti Mŕtveho mora zahynuli v súde ohňom a sírou z neba. Stalo sa to naraz. Bohu sa nikto nebude vysmievať! O tom, že súd nad bezbožnosťou sveta bude znamením i pre poslednú dobu pred príchodom Mesiáša, povedal Pán farizejom:

„Aj podobne ako sa dialo vo dňoch Lotových: jedli, pili, kupovali, predávali, sadili, stavali; ale toho dňa, ktorého vyšiel Lot zo Sodomy, dal Boh, aby pršal oheň a síra z neba a zahubil všetkých. Tak iste bude aj toho dňa, ktorého sa zjaví Syn človeka... Pamätajte na Lotovu ženu“ (L 17,28-30.32)!

Čím pripomína znamenie Sodomy a Gomory príchod Mesiáša

Koncom minulého storočia sa v otázke Sodomy a ďalších miest pri Mŕtvom mori rozšírila správa, že tieto mestá stáli na západnom brehu Mŕtveho mora a že možno na ich miestach najst' pozostatky sírnatých guľičiek. Mestá boli spálené ohňom a sírou. Tým, že hladina Mŕtveho mora poklesla za posledných sto rokov o viac než 10 metrov, odkryli sa i objekty, ktoré pripomínajú minulosť niektorých miest.

Jeden z odhalených objektov pripomína egyptskú sfinhu.

Opäť môžeme len konštatovať, že i týmto spôsobom Boh varuje ľudstvo pred blížiacim sa Jeho súdom nad bezbožnosťou sveta. Nemusíme pritom dokazovať, že archeológovia majú pravdu a na miestach, ktoré ukazujú, skutočne stáli Sodoma a Gomora. Pre neveriaci svet je to varovanie. Čo znamenie Sodomy a Gomory pripomína?

a) Hriešnosť ľudstva. V našej dobe je tak rozmnožená homosexualita, ako nikdy predtým. Manželstvo mužov a žien je prežitkom. Koľko percent ľudí žije v partnerstve s niekým bez vstupu do manželstva, a tak narodené deti vlastne nemajú otca! Podľa štatistických zistení 49 detí zo sto sa narodí mimo manželstva. Rozvody sú na dennom poriadku, rozvádzajú sa i najvyšší predstavitelia štátu. Ľudia už rozvody nepovažujú za hriech. 50% uzatvorených manželstiev sa časom rozpadne a ľudia si hľadajú nových partnerov. Priemerná doba trvania manželstva je 13 rokov. Najčastejšou príčinou rozvodov je rozdielnosť pováh, názorov a záujmov. Častým dôvodom je nevera. Spolu 57% rozvedených párov malo ešte nedospelé deti. Priemerný vek rozvedených mužov je 43,9 rokov, žien 41 rokov. Najmenej pätina z nich sa rozvádza viac ako raz. Vyplýva to z údajov Českého štatistického úradu.

b) Ľudia v uvedených mestách boli zaujatí všedným životom a podnikaním natoľko, že sa sústredili na jedlo a pitie, obchodovanie a budovanie, ale nepočítali s Bohom, ktorý ich bude súdiť za bezbožnosť. Nie je to podobné dnešnej dobe? Čo svet zaujíma? Ekológia, bezvadné jedlo, ziskuchtivosť – boj o peniaze, budovanie domov a miest. Dnešná doba je zameraná prevažne materialisticky – čo najviac tu na zemi mať, čo najviac si užiť, vytvoriť si svoj malý raj na zemi. Pretože oproti minulosti je vo väčšine štátov – menovite v Amerike a Eu-

rópe – vysoká životná úroveň, ľudia nepotrebuju myslieť na Boha a na budúcnosť po smrti. Evanjelium prijíma oproti minulosti pomerne málo ľudí. Pán Ježiš o tom povedal svojim učeníkom, že bohatému človekovi je ťažko vojsť do Božieho kráľovstva. Naša doba je toho dôkazom.

c) Výstražným príkladom je Lotova žena, ktorá síce nezahynula v Sodome, ale na ceste záchrany, pretože svoje srdce nechala v bezbožnom meste.

Môžeme to vzťahnuť i na kresťanov v dobe pred príchodom Syna človeka, ktorí majú meno, už nepatria do sveta, vyšli z neho, ale svoje srdce v ňom zanechali. Bohu neveria svojim srdcom, na ich životoch sa neprejavuje, že chcú žiť podľa Božej vôle. Preto zahynú v dobe súženia. Veríme, že vytrhnutie Cirkvi prebehne pred dobou súženia, ale vytrhnuté budú len znovuzrodené Božie deti, ktoré budú mať v dobe vytrhnutia Svätého Ducha ako Ducha synovstva. *Apoštol Pavol v 2Tm 3,1-4* napísal o kresťanoch poslednej doby, že budú mať iba formu pobožnosti bez moci skutočne žiť podľa Božej vôle. Ich charakteristika v 18 bodoch je veľmi smutná. Takmer sa nám zdá, že to ani nemôžu byť kresťania. V celom minulom období od prvého storočia po súčasnosť boli kresťania, o ktorých písal Pavol Timoteovi, ale keď sledujeme, ako sa chystá druhý príchod Kristov na zem, smieme hovoriť, že žijeme v poslednej dobe a ako sa tým viac prejavuje odpadnutie rady kresťanov od viery.

Mnohí kresťania si v dobe svojho života niečo predstavujú:

Považujú náboženské pocity za vieru, napriek tomu, sa nikdy pred Bohom nepoznali ako hriešnici, Veria v dobré jadro v človeku a ospravedlňujú zlé pohnútky svojej mysle stresovými situáciami alebo prostredím, v ktorom sa obtiažne žije. Toto ponímanie jasne odporuje Božiemu slovu: **„Keď povieme, že nemáme hriechu, sami seba zvodíme, a niet v nás pravdy“ (1J 1,8).**

Považujú chodenie na nedelňé po-
božnosti za postačujúce, aby vykonali
svoje kresťanské povinnosti. Avšak ne-
prijímajú Božie slovo do svojho srdca
a v týždni žijú tak, ako sa im páči. K tomu
Biblia hovorí: **„A buďte činiteľmi slova
a nie len poslucháčmi, ktorí klamú sami
seba falošným rozumovaním“** (Jk 1,22).

Taký sebaklam je veľmi nebezpečný,
pretože síce ukludňuje svedomie, ale
pred Bohom neobstojí. On hľadá do srdca
a odsudzuje každú pretváрку. Preto bud-
me úprimní sami k sebe! Posudzujeme
pohnútky svojho srdca a svojho konania
pomocou Božieho slova. Nedajme sa
strhnúť pohľadom na niektorých kresťan-
ov okolo nás a odolávajme tendenciám
poslednej doby k odklonu od skutkov vier-
y – od života spojeného s naším Bohom.

Na jednej webovej stránke bol zverej-
nený zaujímavý článok, v ktorom sa otvo-
rene hovorí o nebezpečí pre kresťanov
v tejto dobe:

Čo znamená viesť rýdzí život? Že ne-
predstieraš. Že sa sám pred sebou i pred
inými držíš skutočnosti. Že si otvorená
kniha. Že si autentický – že tým, ako sa
ľuďom javíš, takým v skutočnosti aj si. Že
odmietaš niečo predstierať ako na javisku
a taktizovať:

*„Odmietame nosiť masky a hrať hry.
Nevykonávame žiadne manévry a záku-
lisné manipulácie. Neprekrúcame Božie
slovo, aby nám vyhovovalo. Naopak, sto-
jíme si za všetkým, čo robíme a verejne
vyslovujeme, umožňujeme nahliadnúť do
celej pravdy, aby ju aj tí, ktorí o to stoja,
mohli sami vidieť a posúdiť v Božej prí-
tomnosti.“*

Ako máš teda žiť, aby tvoj život nebol
falošný? Dosiahneš to tak, že ti bude viac
záležať na tom, aby sa tvoj život ľúbil Bo-
hu, než aby sa ľúbil ľuďom. Jedine tak je
možné stať sa rýdzim človekom. Božia ces-
ta je nepopulárna a môže byť obtiažna.
Ak ti záleží na Božej mienke, budeš robiť
to, čo je správne. Keď ti záleží na mienke
ľudí, urobíš často to, čo je nesprávne.

Jednou z ciest k autentickému životu
je pravidelné čítanie Biblie. *Žalm 119,9 ho-
vorí: „Čím očistí mládenec svoju stez-
ku? Tým, že sa bude chovať podľa tvoj-
ho slova.“*

Poslušnosť Božiemu slovu nie je mož-
ná, kým ho nepoznáš. Ak nevenuješ čas
čítaniu a premýšľaniu nad Božím slovom,
vrátane učeniu sa veršov naspamäť,
bude ti chýbať sila a výdrž pre pravdivý
a poctivý postoj voči ľuďom, ktorých máš
okolo seba. Boh ťa stvoril, aby si bol sám
sebou a aby si bol autentický.

Spor o Mojžišove telo

Júda na záver výstražných príkladov na-
písal: **„Podobne však aj títo, pohrúže-
ní v spánok, telo poškrvňujú, panstvom
pohrdajú a slávam sa rúhajú. A archan-
jel Michal, keď v spore s diablom hovo-
ril o telo Mojžišovo, neopovážil sa vy-
niesť proti nemu rúhavý súd, ale pove-
dal: Nech ťa potresce Pán! Ale títo sa
všetkému, čoho neznajú, rúhajú a čo-
mu prírodou, ako nerozumné zvieratá,
rozumejú, práve v tom sa kazia“** (v. 8-10)!

Písmo nás ohľadne Mojžišovho tela
informuje, že zomrel na hore Nébo, na te-
mene Pizgy, ktorý je naproti Jerichu. Moj-
žiš však do zeme nevojde, pretože zhrešil
voči Bohu. Stalo sa to v Kádeši, keď spo-
lu s Áronom mali prehovoriť ku skale, aby
vydala vodu a mohol sa ľud i dobytok
napíť. Mojžiš neposlúchol Hospodinov
príkaz a miesto toho, aby ku skale pre-
hovoral, dva razy ju udril svojou palicou.
Voda zo skaly síce prúdila, aby sa ľud
a dobytok mohli napíť, ale Mojžiš a Áron
si museli vypočuť Božie rozhodnutie:
„Do kananejskej zemi nevojdete“ (4M
20,2-13).

Mojžišovo telo pochoval Hospodin
v moábskej zemi, v nejakom údolí, ale
o hrobe sa nikdy nikto nedozvedel (5M
34,5-6). Určite to bolo kvôli tomu, aby si
Izraelci z hrobu neurobili nejaké posvätné
miesto, ktoré by uctievali, kde by sa kla-

ňali zemským veciam, miesto aby za Mojžiša ďakovali samotnému Bohu.

Vieme, čo sa deje ohľadne „*Turínskeho plátna*“ už stovky rokov. Ľudia sa chcú pozrieť na údajný otláčok Ježišovej tváre v plátne, miesto toho, aby sa svojim duchom dívali do tvári osláveného Krista v nebesiach. Alebo ľudia uctievať zomrelého pápeža Jána Pavla II., ktorého kvapku krvi (pokiaľ je to skutočne jeho krv) uchovávajú ako relikviu, klaňajú sa jej a schránku s krvou bozkávajú.

Júda však napísal o niečom, čo v Písme nie je, čo sa odohralo v nebeskej sfére. Medzi archanjelom Michaelom a satanom vznikol spor o Mojžišove telo. Jednou z možností výkladu tohto oznamu je i to, že satan chcel poznať miesto, kde je Mojžiš pochovaný, aby mohol priviesť ľud k modloslužbe, ale Michael tomu zabránil. Nakoniec Boh použije Michaela, aby zvrhol satana z neba (*Zj 12,7-9*). Júda však – iste pod vedením Svätého Ducha – z tejto tajomnej udalosti upozornil iba na to, že Michael priamo nevyniesol nad satanom potupný súd, ale ponechal ho Pánovi. Odpadlíci neuznávajú authority a rúhajú sa anjelom.

Čo z toho môžeme odvodiť pre dnešnú dobu? Uznávajú ľudia nejakú autoritu?

Postmoderná doba sa vyznačuje tvrdením, že žiadna absolútna pravda neexistuje, pretože každý človek má svoju pravdu. Keď podľa Písma hovoríme, že Pán Ježiš je jediná cesta k Bohu, i niektorí kresťanskí učitelia ju popierajú a vyučujú, že tých ciest je mnoho. Nesmieme vraj dogmaticky trvať na jedinečnosti Písma. Kto trvá na jedinečnosti a absolútnej pravde Biblie – Božieho slova, je vraj fundamentalista. Tomuto výrazu dávajú negatívny význam.

Božie príkazy ohľadne morálky ľudí sa prevracajú. To, čo ešte pred sto rokmi bol hriech, je dnes len nejaká morálna odchýlka. Dobře to napísal *Pavol Kološanom*: „**Hľadte, aby vás niekto nezajal v lúpež filozofiou a prázdny zvodom**

učiac podľa podania ľudí, podľa živlov sveta a nie podľa Krista“ (2,8).

Duševné kresťanstvo je bez duchovného života! Púha forma pobožnosti. To sú „odpadlíci“ konca veku. Rúhajú sa tomu, čo nepoznajú – duchovným pravdám, na druhej strane uctievať to, čo je prirodzené. Ale nad nimi bude platiť: „**Nech vás potrestá Pán!**“

Kainova cesta

„**Beda im! Lebo odišli cestou Kainovou**“ (v. 11). Tvrdohlaví a drzí odpadlíci nachádzajú uspokojenie v prirodzených inštinktoch, v zmyselnosti. Je proti nim vynesené tvrdé obvinenie: „**Beda im!**“ Ich kariéra je popísaná ako strmý pád so stále narastajúcou rýchlosťou.

Aká to bola cesta? Čítame o nej toto: „**A tak vyšiel Kain s pred tvári Hospodinej a býval v zemi Nóda východne od Édena**“ (1M 4,16). „**Nód**“ znamená tulák, bezdomovec. Nešlo o telesné tuláctvo, ale o duchovné. To vyjadrujú slová: „**odišiel od Hospodina**“.

Ábel obetoval Bohu z prvorođených svojho stáda (1M 4,4). Ako vedel, že Bohu sa ľúbi krvavá obeť? Naučili ho to rodičia? Alebo mu to zjavil Boh skrze svojho Ducha? Mohol o tom vedieť i Kain? Zrejme áno. Ale Kain napriek tomu priniesol niečo zo zemskej úrody, z toho, čo vypestoval zo zlorečenej zemi. Kain neprišiel s obeťou, z ktorej vytekla krv. Možno si myslel, že je zbytočné zabíjať baránka a bude stačiť priniesť Bohu niekoľko snopov obilia. Tak si našiel svoju cestu a svoj spôsob, ako sa zaľúbiť Bohu. Lenže to práve pred Bohom neplatí.

Môžeme však premýšľať aj inak. Hospodin mu povedal potom, čo si Kain uvedomil, že Boh jeho obeť neprijal: „**Či keď budeš dobre robiť... a keď nebudeš dobre robiť...**“ (1M 4,7). Ešte skôr, než Kain priniesol Bohu obeť, zrejme vykonal niečo, čo nebolo „dobre“. Hriech ležal pred dverami jeho života a Kain mu nedokázal

odolať. Domnievame sa, že toto bol hlavný dôvod toho, prečo Boh neprijal Kaina. Potom zabil svojho brata Ábela. Ján napísal, že Kain bol z toho zlého – teda ovládaný Zlým. Zavraždil svojho brata, pretože jeho skutky boli zlé (1J 3,12).

Ľudstvo odpadlo od viery a je vzdialené od pravého Boha. Žije tak, ako žijú bezdomovci, ale v duchovnom zmysle slova. Nemá nijaké spoločenstvo so živým Bohom. V poslednom čase budú posmechári, chodiaci podľa svojich bezbožných žiadostí. Sú označení k odsúdeniu.

Kain priniesol Bohu obeť falošným spôsobom. Je predobrazom tých, ktorí rovnako i v našej dobe chcú slúžiť Bohu falošným spôsobom. Stačí sa zúčastniť nejakého pohrebu, zaštrňovaným veľkou cirkvou, aby sme si urobili predstavu, čo prezentuje kresťanstvo našej doby. Pochovávajú bezbožného človeka, ale hovoria o milosrdnom Bohu, ktorý ho iste prijal do svojho náručia. Ľudia v týchto cirkvach môžu počuť, že v „očistci“ sa môže ortieľ nad ich bezbožným životom zmeniť, keď sa budú kňaz či druhí ľudia za nich modliť. Načo by mali žiť na zemi „svätým“ životom, keď oštiepca všetko vyrieši a človek nebude naveky trpieť v ohnivom jazere!?

Dnešné kresťanstvo zatemnilo cestu spasenia ľuďom. Sú uspokojení vo svojom hriešnom živote. Svedomie ich neobviňuje, nehľadajú spasenie v Pánovi Ježišovi Kristovi. Mnohým stačí náboženstvo, raz za čas sa zúčastniť nejakej pobožnosti. O nich Písmo hovorí: „**Tí sú škvrami na vašich hodoch lásky...**“ (Ju 12).

Balámova mzda

Balám bol falošný prorok, veštec, ale Boh ho prinútil pri prorokovaní o Izraeli hovoriť to, čo si želal. Prorokovať proti Izraelovi sa rozhodol potom, čo zatúžil po Balákovvej odmene. Pri prvej návšteve Balákových poslov mu Boh jasne povedal, aby odmietol pozvanie kráľa Baláka a nešiel

prorokovať proti Izraelovi. Pri druhej návšteve však v Balámovi zvíťazila žiadosť po peniazoch, znovu sa pýtal Hospodina, a ten vyhovel žiadosti jeho srdca. Nakoniec ho však táto žiadosť priviedla k smrti (Joz 24,9-10). Júda napísal o odpadlíkoch, že „**pasú sami seba**“ (v. 12), „**...ktorých ústa hovoria nadutosť, a ktorí licomerne pre zisk obdivujú osoby**“ (v. 16).

Zdá sa, že ich duchovná práca vyvíera z ich lásky k Pánovi, ale nakoniec to robia pre vlastný prospech – pre uspokojenie svojich prianí, a tiež pre prípadný zisk ako v prípade Baláma.

Apoštol Pavol napísal: „**Lebo nefalšujeme slova Božieho ako mnohí, ale ako takí, ktorí z mravnej čistoty, ako takí, ktorí z Boha pred Bohom v Kristu hovoríme**“ (2K 2,17).

V posledných rokoch sa v niektorých cirkviach zavádza „kresťanský manažment“. Je mnoho uvoľnených platených kazateľov, misionárov, ktorí sa snažia získať do zborov čo najviac ľudí, preto i činnosť zboru a jeho zhromaždenia prispôbujú tomu, aby sa v ňom neveriacim ľuďom ľúbilo. Túto snahu pod plášťom evangelizácie prehlasujú za prvoradú s odvolaním na slová Pána Ježiša v Mt 28,19. Nazvali ich „**Veľké poslanie**“. Cirkev je tu pre svet – to je heslo týchto manažérov. Je to však skutočne pravda? Nie je Cirkev predovšetkým pre Boha? Nie je to Nevesta Baránkova? Je to Boží chrám a nie divadlo pre svet.

Kórachova vzbura

Kórach vzbúril 250 Izraelcov proti Mojžišovi a Áronovi z tohto dôvodu: „**...Nech vám je už dost, lebo ved' celá obec všetci sú svätí, a Hospodin je medzi nimi. Prečo sa pozdvihujete nad zhromaždením Hospodinovým?**“ (4M 16,3)

Mojžiš reprezentoval ako prorok Božie slovo – Zákon, a Áron ako kňaz obradnú časť tohto Zákona. Títo vzbúrenci sa nechceli podriaďovať autoritám, ktoré ustanovil

sám Hospodin. Z Písma vieme, ako skončili. Otvorila sa zem, ich telá sa za živa prepadli do nej, a ich duchovná časť sa ocitla v šeoľe.

O odpadlíkoch Júda napísal, že odmietajú vlády – neuznávajú autority a „**rúhajú sa slávam**“ (hania hodnotárov – v. 8), nepodriaďujú sa duchovným mocnostiam, odmietajú pôsobenie Ducha Svätého.

V analógii na vzburu Kórača môžeme hodnotiť týchto odpadlíkov ako tých, ktorí nerešpektujú Božie slovo (Mojžiš) ani obeť Pána Ježiša Krista (Áron). Preto „**protirečením Kóreho zahynuli**“ (v. 11). Zahynú v duchovnom zmysle, zatiaľ čo vzbúrenci Kórača zahynuli i fyzicky.

V úvode sme napísali, čo všetko učia liberáli, ako odmietajú autoritu Biblie, spochybňujú zázraky a radu biblických miest. Pritom nejde len o učenie – výklady biblických textov, ale ich pohľad na Písmo má negatívne dôsledky v živote kresťanov, ktorí im veria. Duch Kristov v odpadlíkoch ne-

prebýva, preto sa ani nepodriaďujú Pánovi Ježišovi Kristovi ako duchovnej autorite, ale sami robia, čo chcú. Ich koniec bude rovnaký, ako Kóračových vzbúrencov: zahynú nie len v šeoľi ako Kóračovi vzbúrenci, ale večne v ohnivom jazere. Bez viery v Pána Ježiša Krista ako v Božieho Syna nemôže byť nikto zachránený pre nebo.

Záver

Na týchto konkrétnych príkladoch vidíme, ako Boh napísal skrze Júdov list o znameniaci poslednej doby, v ktorej žijeme. Privlastnime si záver jeho listu z veršov 24-25: „**A tomu, ktorý vás môže zachovať tak, čo neklesnete, a postaviť bezvadných pred tvárou svojej slávy v plesaní, jedinému múdremu Bohu, nášmu Spasiteľovi, nech je skrze Ježiša Krista, nášho Pána, sláva a veľičnosť, sila a vrchnostenská moc, ako pred všetkými veky, tak i teraz i na všetky veky. Ameň.**“

Zotrvali pri lámání chleba - osoba a dielo Pána Ježiša Krista

Úvahy zamerané na osobu a dielo Pána Ježiša Krista.

Peter Mrva

PROSBY VEĽKŇAZA A BOH, KTORÝ DÁVA

(Prepis kázne
k Pamiatke Pánovej, 2.2.2020,
zbor Bratislava, Tehelná 22)

Milí bratia a sestry, otvorme si evanjelium, text Písma určený k premýšľaniu z evanjelia Jána 17:9, kde je napísané: „**Ja prosím za nich, neprosím za svet, ale za tých, ktorých si mi dal, lebo sú tvoji**“.

Cieľ kázne

Chcem zo slova – **Ja prosím** – vyvýšiť Pá-

na Ježiša ako jediného, Bohu prijateľného orodovníka a zo slova – **ktorých si mi dal** – vyvýšiť Boha Otca ako Darcu.

Prosbám a ďakovaniu sa učíme

Deti učíme od malička, že sa patrí poprosiť, ak niečo od niekoho chcú a poďakovať, keď to dostanú. A je to správne.

Prosby Božích detí k Bohu

Aj veriace Božie deti vyučuje Svätý Duch na príklade Pána Ježiša za čo sa majú modliť, čo si prosiť i s akým srdcom si prosiť, „**Lebo toho, čo by sme sa mali mod-**

liť, ako sa patrí, nevieme...“ (R 8,26). Kým sme v tele, prosievame za všelijaké veci, o ktorých sa domnievame, že sú Bohu ľúbe a neskôr zistíme, že neboli. A podobne tiež prosievame o veci, ktoré považujeme za užitočné a keď ich nedostávame, sme sklamaní. No neskôr, keď viac poznávame svojho nebeského Otca, sme radi, že nám Pán Boh nedal to, o čo sme Ho prosili a dal to, čo sme si neprosili.

Na rozdiel od nás, Pán Ježiš nikdy nechcel iné, ako to, čo chcel Otec, lebo **„Ja a Otec sme jedno“** (J 10,30).

Dokonale poznal myseľ Otca, miloval Otca, žil skrze Otca a preto vedel o čo Ho prosiť i ako sa patrí Ho prosiť, lebo **„...ja som vo svojom Otcovi a Otec vo mne...“** (J14,11).

Pán Ježiš náš Veľkňaz u Otca

My, veriaci v Pána Ježiša, ktorí sme na svete, sa učíme od Neho i modlitbám i prosbám i ďakovaniu. Pán Ježiš bežal svoj beh života na svete preto, aby sme sa vedeli zorientovať vo svojich dňoch a životoch i ohľadne prosenia a ďakovania. Pán Ježiš Kristus nám zanechal v Písme svoje slová preto, aby sme vedeli za čo a ako si prosiť.

A keď dokončil svoj beh a posadil sa po Otcovej pravici v nebesiach, aby sme odpočinuli vo viere, že On sa ako súcitný Veľkňaz u Otca prihovára za nás a že máme v nebi Boha, Otca, ktorý vie svojim deťom dávať len a len dobré dary.

Ja prosím za nich – rozhodujúca pravda pre pokoj a úplnú istotu viery

Pán Ježiš vo výraze Ja prosím za nich dáva jasne najavo nie len svojim učeníkom vtedy, ale aj nám dnes, že On nás v tejto veci úplne, dobre a navždy zastúpil. A pre našu vieru je to existenčne dôležitá pravda, lebo ak by tej nebolo, dnes by sme nesedeli v tomto zhromaždení.

Ak by tento Veľkňaz, tento Syn Boží neprosil za nás to, čo sa má a ako sa patrí, tak je nie len pravdou to, že my to nevieme, ale i to, že **„márna je i naša viera... Ak len v tomto živote nadejeme sa na Krista, vtedy sme biednejší od všetkých ľudí“** (1K 15,14.19).

Ja prosím za nich – jediný Bohom prijatý orodovník

Keď hovorí Pán Ježiš Otcovi – Ja prosím za nich, tak v týchto slovách je Pán Ježiš Bohom Otcom vyvýšený ako Jemu jediný prijateľný Veľkňaz.

Pripomeňme si príklad Joba, keď o ňom hovorí Boh jeho priateľom: **„...id'te k môjmu služobníkovi Jobovi a obetujte zápalnú obeť za seba a môj služobník Job sa bude modliť za vás; lebo len jeho tvár prijmem, aby som vám neučinil zlého, lebo nehovorili ste o mne toho, čo je pravé, ako môj služobník Job“** (Jb 42,8).

Bratia, sestry, z tohto slova vyplývajú dve pravdy:

1. Pán Ježiš ten najprijateľnejší, je ten, ktorého Pán Boh prijme. Nie je väčšieho, nie je lepšieho a nie je iného a požehnanie nad Neho.
2. My bez Pána Ježiša sme neprijateľní Bohu.

Pán Ježiš nám v slove Otcovi Ja prosím za nich zjavuje na jednej strane Jeho prijateľnosť, Jeho postavenie u Boha a kvôli Nemu i naše postavenie Božích detí u Otca. No zároveň nás vyučuje, aby sme pochopili i tú vec, čo je hriech, ako znečisťuje človeka, že človek je bez Pána Ježiša pre hriech neprijateľný Bohu. I keď si prosí hriešny človek niečo od Pána Boha a On mu to vo svojej добрote dáva, to nesvedčí o jeho prijateľnosti, ale o nezaslúženej добрote Stvoriteľa.

Ja prosím za nich – prosby za druhých

V Písme sú zaznamenané príklady Božích ľudí, ktorí sa modlili za svoj ľud, pretože poznali jeho potreby. Jedným z nich je Jeremiáš, ktorý sa trikrát modlil za ľud, ale Pán Boh mu odpovedal hroznými slovami: **„A ty sa nemodli za tento ľud ani nepozdvihuj za nich prosebného křiku a modlitby ani nedobíjaj do mňa, lebo ťa nevyslyším“** (Jr 7,14; 11,14; 14,11). Chcem poukázať na rozdiel medzi týmito ľuďmi v čase proroka Jeremiáša a tými, za ktorých prosí Pán Ježiš dnes. A tiež na to, že Boh je Boh, ktorý vie, čo je dobré a čo nie je i v otázke vypočutia a nevypočutia modlitieb. Boh je milostivý, a milosrdný, no aj oheň spaľujúci, ktorý nenechá bez trestu ani zatvrdeného jednotlivca, ani celý ľud.

Keď sa Pán Ježiš modlil za tých, ktorí uverili a za tých, ktorí majú skrze ich slovo uveriť v Neho, to je niečo blahoslavené a je v príkrom kontraste s tým, čo zažíval Jeremiáš. A chyba nebola v jeho príhovore a nedostatočnosti. Pretože Pán Boh mu povedal: **„Ani keby sa postavil Mojžiš alebo Samuël predom mnou, nenaklonila by sa moja duša k tomuto ľudu...“** (Jr 15,1).

Bratia, sestry, ale všimnime si, ako sa Pán Boh nakláňa k tým, za ktorých prosí Pán Ježiš Kristus, ktorí sú Jeho, ktorých Mu dal Otec, ktorí prijali Jeho slovo. Aký veľký rozdiel.

A tak, ako som z čiastky vyvýšil Pána Ježiša ako toho, ktorý prosí, nášho Orodovníka a Veľkňaza, chcem teraz vyvýšiť i Boha Otca, ktorý dáva.

„Ja prosím... za tých, ktorých si mi dal“ (J 17,9). Bratia a sestry, keď my ďakujeme pri Pamiatke Pánovej, robíme to, čo urobil prvý Pán Ježiš, keď ju stanovil: **„...vzal Ježiš chlieb a keď dobrorečil, lámal... Potom vzal kalich a poďakujúc dal im...“** (Mk 14,22-23).

Náš Boh je milujúci Otec, ktorý nám dáva, zaopatruje nás: **„Každé dobré darovanie a každý dokonalý dar zostupuje zhora od Otca svetiel, u ktorého nielo zmeny alebo nejakého obratu zatônenia“** (Jk 1,17). **„A jestli sa niekomu z vás nedostáva múdrosti, nech prosí od Boha, ktorý dáva proste všetkým a nevyčítuje, a bude mu daná“** (Jk 1,5).

- To je ten **Boh Stvoriteľ** nebies a zeme, ktorý **dal**: na nebeskú oblohu slnko, mesiac, hviezdy...
- No to je ten **Boh Svätý a Spravodlivý Sudca**, ktorý **dal**, aby padala síra a oheň na Sodomu a Gomoru a tak **dal** výstražný príklad. **„I mestá Sodomy a Gomory obrátil na popol a pohromou odsúdil a tak dal výstražný príklad tým, ktorí mali v budúcnosti páchať bezbožnosť“** (2Pt 2,6).
- To je Ten **Boh pokoja**, ktorý **dal** Dávidovi odpočutie od všetkých jeho nepriateľov. **„A stalo sa, keď už býval kráľ vo svojom dome, a Hospodin mu dal odpočutia zo všetkých strán, od všetkých jeho nepriateľov...“** (2Sa 7,1).
- To je Ten **Boh darca života**, ktorý **dáva** všetkému život a dych, ako hovorí Daniel Balsazárovi, babylonskému kráľovi: **„...Boha, v ktorého ruke je tvoj dych, a ktorého sú i všetky tvoje cesty, si neoslavoval...“** (Da 5,23).
- To je ten **Boh ktorý je za nás**, ak je On za nás, kto proti nám? On povedal Jozuovi o jeho nepriateľoch: **„Neboj sa ich! Lebo som ich dal do tvojej ruky“** (Jz 10,8).
- To je ten **Boh Lásky**, ktorý **dal** svojho Syna, Pána Ježiša Krista. **„Lebo tak Boh miloval svet, že svojho jednorodného Syna dal, aby nikto, kto verí v neho nezahynul, ale mal večný život“** (J 3,16).
- To je ten **Boh Požehnaný Darca všetkého**. A keď Jeho **dal**, ako by nám s ním i potom všetkého nedaroval.

„Ktorý to neušetril vlastného Syna, ale ho ta dal za nás, za všetkých, ako by nám potom s ním i všetkého nedaroval!?“ (R 8,32).

- To je ten **Boh Milosti**, ktorý dáva pokánie a odpustenie hriechov Sk 5,31: „**Toho Boh povýšil svojou pravcou na Veľvodcu a Spasiteľa, aby dal Izraelovi pokánie a odpustenie hriechov.**“
- To je ten **Boh Posvätiť**, ktorý dal Svätého Ducha Sk 5,32: „**A my sme jeho svedkami v tých veciach i Svätý Duch, ktorého dal Boh tým, ktorí ho poslúchajú.**“
- To je ten **Boh, ktorý nehľadí na osobu**, ktorý dal ten istý dar (Svätého Ducha) Židom i pohanom: „**V pravde poznávam, že Boh nehľadí na osobu, ale že v každom národe ten, kto sa ho bojí a činí spravodlivosť, je príjemný Jemu.**“ (Sk 10,34-35). „**Ak im tedy dal Boh ten istý dar ako i nám...**“ (Sk 11,17).
- A to je ten **Boh, ktorý dáva lásku**. „**Vidzte lásku, akú nám dal Otec...**“ (1J 3,1).

Bratia, sestry a kto Jemu dal prv niečo? Nikto nič a ani nemohol. Lebo to je na

veky požehnaný Boh darca všetkého. „**Alebo kto mu dal prv niečo, aby mu to bolo odplatené? Lebo z neho, skrze neho a pre neho je všetko. Jemu sláva na veky. Ameň**“ (R 11,35-36).

Záver

Vďaka Bohu za to, že máme Syna Božieho, Veľkňaza, ktorý

- „**sa posadil po pravici trónu Veličenia v nebesiach, svätoslužobník svätyne a pravého stánu, ktorý postavil Pán a nie človek**“ (Žd 8,1-2),
- „**by po miere mohol cítiť s nevedomými a blúdiacimi...**“ (Žd 5,2),
- vie za čo treba prosiť,
- je prijateľný Bohu.

A vďaka za to, že sme spoznali Boha, Otca, ktorý dáva, ktorý dal všetko. Ale ak je to tak, potom je na mieste aj otázka: Prečo teda, keď mám takéhoto Pána Ježiša a takéhoto Boha Otca, mlčím a neďakujem.

Zotrvali na modlitbách

Úvahy o modlitbe.

Eduard Ulehla

Cestou životem, ročník 30., 24. a 30. 8. 1971; 1. a 7. 9. 1971

MODLITEBNÉ ZHROMAŽDENIE

„**Vtedy sa vrátili do Jeruzalema... A keď vošli do mesta, vyšli do vrchnej dvorany... všetci zotrvali jednomyselne na modlitbe a v pokornej prosbe so ženami...**“ (Sk 1,12-14).

Je nutné modliť sa za modlitebné zhromaždenia a navštevovať ich, aby sme sa modlili. Premáhajme vyčerpanosť a únavu. Milosť Pána Ježiša Krista nás môže preniesť nad každú skleslosť. Ak chceš, aby zhromaždenie zaspalo, zakry si tvár rukami, hovor si niečo nejasne pre seba alebo šepkaj. Takto sa modliť je veľmi nemúdre. Ostatní musia napäto počúvať. Zaťažuje a unaví ich to. Modli sa krátko. Maj ohľad na slabých. Vyjadruj sa jasne a určite. Uváž, aké je to kruté putovať od

Dána po Béršebu a späť. Unavuješ tak svojich bratov a sestry, ktorí sú už dosť unavení dennou lopotou. Najdlhšia zaznamenaná modlitba v Novom Zákone je v *17. kapitola evanjelia Jána*. Táto skvostná modlitba Syna k Otcovi trvala pravdepodobne len krátku dobu.

Sestry, ktoré sa zúčastňujú na modlitebných chvíľach, môžu pripojiť svoje Ameň k prednášaným modlitbám. Modlitby by mali vyjadrovať prosby, ale nemali by to byť rečnícke cvičenia. Nie je nutné podávať Bohu dlhé informácie. Tak isto nie je nutné rozvádzať pred Ním zásady učenia. Tam, kde sa schádzame k modlitbám, máme Mu prinášať svoju slabosť a očakávať posilnenie. Hovorme jasne, lebo naliehavo cítime, ako je nutné vyjadrovať sa zreteľne. Dlhé modlitby a dlhé pomlčky medzi nimi udusia v srdciach priania mnohých vážnych sŕdc. Prosme len za to, čo je naozaj našou prosbou a očakávajme trpezlivo splnenie. Nesúvislé kázania v modlitbe sú nemiestne. Namiesto aby vzdelávali, unavujú. Zdravá, šťastná, vážna a horlivá duša sa vždy zúčastní modlitebnej hodiny. Ak úmyselne vynecháš toto zhromaždenie, nesvedčí to o dobrom duchovnom stave. Skúmaj každý sám seba.

Pri počúvaní modlitieb sa vyhýbaj kritike. Môj vlastný duch nie je v spojení s Božím, ak sa ma zmocňuje duch kritiky, keď sa iný modlí. „**Čo tedy robiť? Budem sa modliť duchom, ale sa budem modliť aj myslou**“ (1K 14,15). Nepestuj teologické modlitby. Istý požehnaný brat povedal, že tieto sú naozaj hriechom. Ak sa modlíme preto, aby sme ukázali, čo vieme, potom sa nemodlíme Bohu. Maj oči sklopené, keď sa iný modlí, ale nezaspi. Spočívaj v Pánovej prítomnosti a trpezlivo očakávaj na Neho, On všetko dobre spraví. Modliť sa pre prítomných je veľmi zlé. Predstierame, že sa modlíme k Bohu a zatiaľ kážeme ľuďom. Po modlitebnej chvíli sa stráž planých rečí. Pamätaj na to, že modlitebná hodina je vzpruhou pre

zhromaždenie. Ak sa k lámaniu chleba zide dvadsať veriacich a na modlitebnú hodinu len šesť, svedčí to o nedobrom stave zhromaždenia. Rozmysli si dobre, prečo nejdeš na modlitebnú hodinu.

Istý Boží muž chcel vyjadriť dôležitosť modlitby a povedal to takto: „*Teraz zostáva reč, príklad a modlitba, toto troje. Ale najväčšia z nich je modlitba.*“ A skutočne môžeme modlitbou urobiť pre Boha viac než iným spôsobom. Povedzme to lepšie. Boh môže v nás a skrze nás pôsobiť o mnoho viac, ak prideme za Ním často v modlitbe. „**...vo všetkom modlitbou a prosbou s ďakovaním nech sa oznamujú vaše žiadosti Bohu**“ (F 4,6). Modlitba rozšíri náš obzor, usmerní náš rozum a spojí nás pevnejšie a vrúcnejšie s Pánom Ježišom. V modlitbe sa naučíme, že Boh nepotrebuje našu silu a že naša nemožnosť nie je prekážkou pre Jeho moc. V modlitbe sa nám otvoria oči, aby sme videli rôzne príležitosti, ktoré nám Boh stavia do cesty, aby sme Mu mohli slúžiť. Modlitbou upokojíme svár, utíšime nenávisť, zvíťazíme nad nedorozumením a prinesieme pokoj a život tam, kde je nepokoj a smrť. Modlitba nám umožní urobiť to, čo iní konať nemôžu, tak ako to poznávame zo slov Pána Ježiša v *Mt 17,20*: „**Ale tento druh nevychádza iba modlitbou (a pôstom)**“.

„Postojte na cestách a vidzte a pýtajte sa po chodníkoch veku, ktorá je tá dobrá cesta, a id'zte po nej a tak nájdite pokoj svojej duši! Ale oni povedali: Nepôjdeme!“ (Jr 6,16).

**Srdečne pozývame k Božiemu slovu
kázanému v stredu a piatok
od 18.30 do 19.30 v zborovom dome
Kresťanského zboru
v Bratislave na Tehelnej 22.**

ODPORUČAME

Uvedené tituly, ako aj zoznam ďalšej literatúry je možné získať dopytom na email: literatura@kzbratislava.sk alebo na adrese redakcie Kresťan.

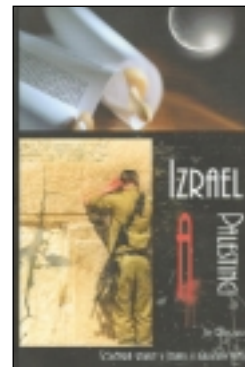
Svätá Biblia

Z pôvodných jazykov preložil
Prof. Jozef Roháček

**Návrat k základům
křesťanského života**

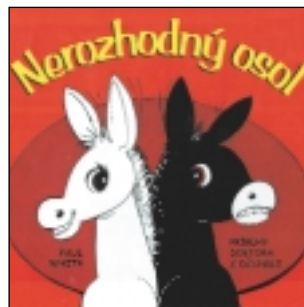
Ján Ostrolucký

Izrael a Palestinci

Ján Ostrolucký

Detská literatúra pre najmenších

**Objednávky možno zasielať na email: literatura@kzbratislava.sk alebo adresu redakcie Kresťan.
Archív časopisu KRESŤAN aj na www.kzbratislava.sk**